

ВОЛФ ДУРИАН

СЪЮЧЕНИЯ
НА
АСТИКА

РОБЪР

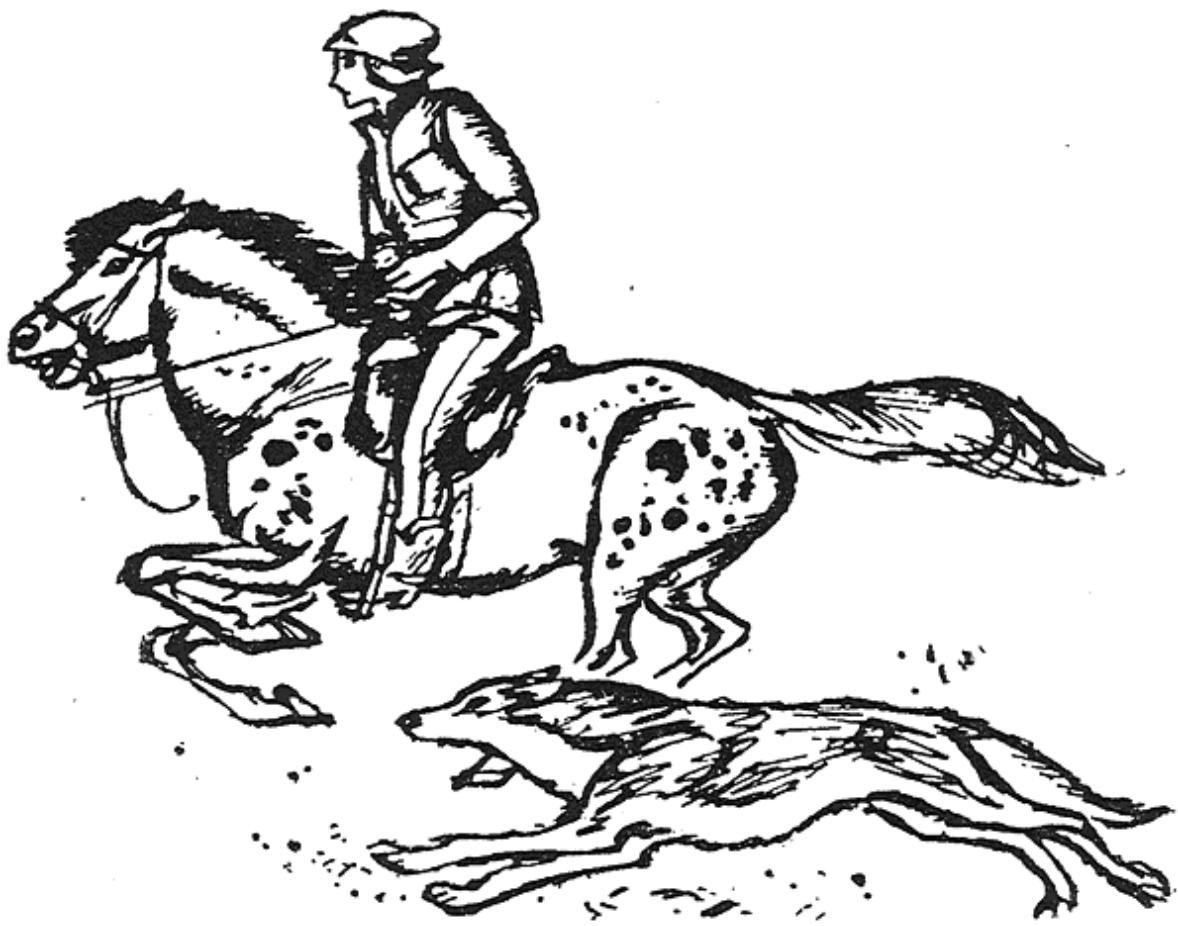

НАРОДНА МЛАДЕЖ

ВОЛФ ДУРИАН РОБЪР

Превод: Владимир Мусаков

chitanka.info

ТОЧКАТА

Дотогава всичко изглеждаше тъмно. Но ето, той видя точката.

Заедно със своите братчета и сестричета малкото вълче се намираше в една пещера сред гористата планина до прерията. Дива и романтична бе планината, с огромни скали и пропасти, по които буйно се спущаха пенливи реки. Дърветата бяха превити от зимните бури, които яростно връхлитаха откъм прерията и се блъскаха в скалите; корените на някои от тях бяха оголени. Там, гдето дърветата бяха повалени от вятъра, растеше гъсталак от клекове, хвойна и планински маргаритки. През такива места човек можеше да се промъкне само с усилие.

В пещерата цареше мрак, светла бе само тази точка, в която той трябваше сега непрестанно да се взира. През светлата точка минаваше майка му. Светлата точка беше входът на пещерата. Идваше ли майка му, точката изчезваше. Нейната сянка я затъмняваше.

Петте братчета и сестричета се притискаха плътно едно до друго, за да се топят. Цели седмици бяха живели сред слепота, сега се

взираха в тая светла точка. Изведнъж тя изчезна, тогава всички едновременно понечиха да скочат на нозе, запремятаха се едни през други, заскимтяха и захленчиха и опашчиците им затрепкаха. Сега вече всичко беше наред, майка им си беше дошла, миришеше на майка. Диханието на майка им лъхна над техните муцунки, погъделичка ушите им. После дойде езикът. Навсякъде достигаше езикът на майка им, той изми толкова основно малките, че да би ги видял сетне човек, би ги сметнал за таралежи; космите на пухкавите им кожухчета се слепиха. Ала това мина и тогава настъпи отдавна бленуваният миг — майката се просна до своите рожби и позволи на петте душещи муцунки да се мушнат в меката топла козина на корема ѝ. Тогава те, мъничетата, почнаха да мляскат, ръмжаха, притискаха и хапеха козината на търпеливата майка. После се усмириха и тихо засукаха сладкото майчино мляко. А когато стомахчетата им се напълниха, те заспаха, тъй както лежаха и където лежаха. За тях топлото тяло на майка им беше незаменима възглавница.

МАКИ С ПУШКАТА

Сред прерията бяха изведени на паша говедата от фермата на Тъпър. При тях заедно със своите кучета беше и говедарят Маки. Той спеше следобед и будуваше нощем. Но сега, през ранна пролет, площта на пасбището беше голяма. Маки не можеше да бъде едновременно по всичките му краища. През миналата нощ някакъв вълк пак бе разкъсал едно теле.

Ставаше дума за вълк единак, но и един-единствен вълк може да създаде доста работа на човека. По здрач той се промъкваше към стадото срещу вятъра, така че кучетата не можеха да го подушат, свиваше се в някоя падинка сред изсъхналата миналогодишна трева, гдето никой не можеше да го види, и дебнеше сгоден случай. Този път Маки беше закъснял само с четвърт час. Вълкът беше отмъкнал удушеното теле на няколкостотин метра, после — подушил кучетата — беше изоставил плячката си и побягнал.

Маки не докосна мъртвото теле, не слезе от коня там, гдето лежеше то. Там не биваше да остава никаква човешка миризма. На четиридесетина крачки той изкопа своето прикритие.

Денят преваляше. От часове насам Маки се свиваше с пушката си в своето скривалище. Бързо се спусна мрак.

Някаква сянка почна да обикаля около мястото, гдето лежеше мъртвото теле. Вятърът духаше в гърба на вълка и той не можеше да подуши нищо откъм пасбището, предоставен бе само на слуха си. От държането му личеше, че се чувства несигурен. Внезапно той изчезна, може би подплашен от шумоленето на някоя мишка сред сухата трева. Но после се върна, душеше наоколо, приведен и готов всеки миг да побегне. Следите от конските копита му се сториха подозрителни. И ето, в продължение на няколко секунди той остана изправен с целия си ръст, насочил уши към пасбището на говедата, отгдето трябваше да очаква врага. Огнена струя блъвна от дулото на пушката, проехтя изстрел. В светлината на тази огнена струя Маки

видя как сянката рухна; тревата на мястото, гдето се беше намирала тя, още продължаваше да се полюшва. После се възцари тишина.

Маки зареди отново пушката и почака. Патил бе вече от вълци, които след изстрела само се бяха престрували на умрели...

Чака пет минути, десет минути. Пред него не помръдваше нищо. Тогава Маки излезе от закритието си и заредил пушката, бавно се отправи към мястото.

Там лежеше вълкът. Маки го побутна с дулото на пушката. После драсна клечка кибрит и се наведе. Червеникава струйка се стичаше от челюстите на вълка. Вълкът беше мъртъв.

С това за Маки този въпрос беше приключен. Той метна на рамо пушката и си тръгна през прерията.

А тя, майката на петте вълчета, остана просната на земята.

Петте вълчета лежаха свити сред мрака на пещерата и се взираха в светлата точка. Сетне точката помръкна, ала онова, което дойде, не беше майка им, беше нощта.

Петте бяха гладни...

ДАЙ

На пасбището Маки си имаше кола, гдето спеше. Там бяха дрехите му, пушката му, сечивата и неговите запаси от храна, оставаше място и за спане. През прозорчета-наблюдателници говедарят можеше да поглежда от колата в една или друга посока по пасбището. Зад колата беше опъната палатка, гдето пъстрият кон можеше да се прибира при дъжд. Сандъците, в които спяха кучетата — големият рунтав овчарски пес Фаг, дръзкият териер Нед и кучката от вълча порода Дай, — се намираха на завет край колата. Но по онова време кучката Дай лежеше под колата в кошница, закрыта с парцали и пълна със сено, при децата си Бъни и Фъни. Маки никога не връзваше своите животни. И те като него си имаха своите задължения и права, а едно от правата им беше да вършат, каквото щат през свободното си време. Маки гледаше на тях като на свои другари. Животните бяха разбрали това. Обичаха го. Достатъчно бе да им направи и най-малкия знак с ръка.

Животните мигновено разбираха какво се иска от тях. Едрият Фаг беше прослужил вече пет години при стадото и много добре знаеше, че оседлае ли господарят му коня, стадото трябва да бъде събрано. Дай също беше наясно за тия неща — и тя изскачаше от своята детска стая под каруцата, защото за събирането на стадото бяха необходими всички кучета.

В началото на годината, когато младата трева още бе ниска и оскъдна, търсещият храна добитък се беше пръснал далеч по пасбището, така че трудно се надзираваше. Сега, след първите пролетни дъждове, свежата зеленина избуяваше бързо. Време бе да се съберат говедата и да се намали площта на пасбището им. Тогава усилията на говедаря по тяхното опазване щяха да намалееят наполовина. Опасеше ли добитъкът този район, щяха да се преместят по-навътре в прерията. Тогава впрягаха коня и колата потегляше заедно със стадото. Пасбището на говедата бе поделено на четири района. При завръщането на стадото от четвъртия в първия район тревата там щеше да е избуяла отново.

Тази сутрин Бъни и Фъни останаха сами в кошницата си под колата. Два часа бяха изтекли, кученцата изобщо не бяха забелязали самотата си — бяха сити, лежаха си на топло. Спеше и гърмящата змия, която беше долазила в тяхната кошница. Тя беше направила утринната си баня в напоената с роса трева, а сетне си беше потърсила топло легло. В кошницата при кученцата беше приятно топло. Гърмящата змия искаше едно-единствено нещо — да спи.

Малко преди това змията беше погълнала една къртица и сега тя се намираще полусмляна в стомаха ѝ. Неприятна миризма лъхаше от нея. След известно време Бъни, чиято муцунка беше върху змията, почна още насън да присвива ноздри. Той се пробуди, прозина се и усети вонята около себе си. Бързо почна да души по змията. Събуди се и Фъни и застанал на своите още неустойчиви крачета, също се зае, махайки с опашчица, да помага в издирването на причината за тази воня. Търсейки, двете кученца тъпчеха с нозе по тялото на змията, а това не ѝ беше никак приятно. Тъй като имаше слабо зрение, както всички отровни змии, тя доби в мъничкия си мозък впечатлението, че я грози някаква опасност, от която трябва да се брани. Сви се на кълбо и дръпна назад глава. А преди това предупредително изтрака с пръстените в края на своята опашка. Бъни се хвърли с лай към тия весело тракащи пръстени. И тогава уплашената змия почна да нанася своите удари: насам и натам, където улучи.

По-късно Маки се върна с кучетата при колата — запотен, жаден и изгладнял от работата около говедата. Най-напред се залови да напои коня, след като го бе разседлал. В същото време Дай непрекъснато тичаше ту към своята кошница, ту към господаря си, така че в края на краищата привлече с това неговото внимание и той сам се мушна под колата. Прегледа двете паленца, които вече се бяха вдървили; на муцунката на Бъни откри двойната дупчица от двата отровни зъба на змията. Тутакси обърна кошницата наопаки; териерът Нед, който в подобни случаи винаги беше около него, възбуден, претърси близката околност. Не можаха да открият змията.

Маки прегърна Дай, потупа я. После сготви яденето за себе си и за кучетата. Дай седеше до своята паничка, не хапваше и не пийваше нищо. Маки се вмъкна в колата, за да поспи следобед. Повика Дай. Тя му беше най-близка, вземал я беше понякога при себе си във фургона. Тоя ден Дай не го последва. Вечерта все още седеше така, вперила

поглед в земята. На известно разстояние от колата Маки изкопа дупка и зарови в нея малките покойници.

През тази нощ Маки яхна коня си и следван от кучетата, обходи гората, за да прогони вълците. На няколко пъти стреля с пушката си. Кучетата претършуваха с лай храсталаците. Когато на разсъмване се завърнаха, Дай беше изчезнала.

Тази сутрин Маки трябваше да свърши едно-друго и не забеляза кога се завърна Дай. Изведнъж тя се появи пред своята паничка и изгълта студената супа, останала там от вчера. При кучетата на Маки не се случваше някое да посегне на храната на друго.

Маки спря и се загледа в Дай. Но Дай само помахна с опашка и се мушна под колата.

Тъй продължи известно време. Към обед Дай пристигаше, ядеше, пиеше, мушваше се под колата и изчезваше...

Този път Маки беше седнал до прозорчето във фургона. Дай побягна нанякъде, без да спира, без да поглежда нито вляво, нито вдясно.

Маки слезе от колата, бързо нахлузи ботушите си, оседла коня, свирна на кучетата и потегли. Фаг погледна с недоумение господаря си. Имаше една следа, но тя беше от Дай. Господарят му кимна утвърдително. И тогава Фаг се втурна по следата на Дай.

Тя водеше към планината. Кучетата търчаха напред. Маки слезе от коня, наложи му се да си проправя път през шубраците. Във въздуха прозвуча свистене. Маки видя как — тежко размахал криле — отлетя някакъв орел, беше лешояд. Неиде още по-напред се разлая Нед, Фаг изобщо не се чуваше. Маки се завтече още по-бързо. Някакъв клон го удари през лицето.

Нед лаеше над няколко пухкави купчинки, остатъци от пиршеството на лешояда, който бяха подплашили; навярно бяха от вълчета. Фаг беше изчезнал. Скоро след това той се измъкна от пещерата, зинала между скалите, отърси се и отстъпи встрани.

Тогава самият Маки пропълзя в пещерата. Успя да драсне клечка кибрит. Две големи и две малки очи припламнаха в слабата светлина на

клечката. Големите бяха очите на Дай. А онова, което се беше сгушило там до нея — Маки погледна още веднъж нататък, преди кибритената клечка да изгасне, — без съмнение беше младо вълче. Маки посегна в мрака към него и почувствува върху ръката си нещо топло, влажно. Езикът на Дай.

— Е, хубаво, Дай, нищо лошо няма да му сторя.

И той изтегли вълчето навън.

От страх малкият вълк се попика. От всички страни върху него се сипеше светлина, която до този миг беше виждал само отдалеч, през входа на пещерата. Примигвайки, той се заоглежда за някакво прикритие.

Беше напълно безпомощен сред тоя непознат свят. Разтреперан, подвил опашчица и наежил гръбче, той се придвижи с несигурни крачки напред — жалка гледка. В този миг дойде Дай. Тя го подуши и го близна и тогава мъничкият, зарадван, пролази трмаво и се притисна към нея, мушна главата си под стомаха ѝ. Тук бе закрилата, от която той се нуждаеше, която търсеше. Дай вдигна поглед към Маки.

— Ще го наречем Бъни — каза Маки.

Той вдигна вълчето, отнесе го долу при коня си и го пхна в чантата на седлото. Понито разтърси грива и сви уши. Едва когато Маки го възседна и го потупа по шията, то се поуспокои. Дай тичаше край тях и не откъсваше поглед от чантата на седлото, отгдето се подаваше главата на новия Бъни. От страх той облизваше муцунка.

После новият Бъни се настани клекнал в кошницата под колата и Дай се просна до него и Маки беше на мнение, че сега вече всичко е наред. Той изу ботушите си, качи се в колата и легна да спи.

НОВИЯТ БЪНИ

Дай бе намерила в пещерата вълчето през онзи нощен обход, когато претърсваха гъсталаците. Братчетата и сестричетата му бяха измрели от глад, самото то беше вече толкова слабо, че едва смогваше да вдигне глава, но все още чакаше майка си. Нали тя все пак трябваше най-сетне да дойде!

Тогава дойде Дай, майката на кученцата. Тя миришеше на нещо чуждо. А малкото миришеше на вълк, на смъртния враг. Ала те двамата се нуждаеха един от друг; вълчето нямаше вече майка, кучката беше изгубила рожбите си. Оттогава насетне тя почна да идва всеки ден, тичаше от колата на пасбището до горската пещера. Малкият вълк се гушеше там и я чакаше. Взираше се в светлата точка.

Дай беше измъкнала от пещерата мъртвите братчета и сестричета на вълчето, беше я превърнала от вълча бърлога в кучешко жилище. И вълчето бозаеше до насита от кучката, а ето сега Маки му беше дал име, с него малкият вълк беше приет в общността на човека и кучетата. Но той се беше родил вълк. В жилите му течеше вълчата кръв, това не можеше да се промени. Вълците са врагове на хората, на кучетата, на конете, говедата и овците...

Отначало всичко тръгна добре. Новият Бъни беше още толкова мъничък. Можеше само да души, да се ослушва и да гледа, всичко беше ново за него, целият свят. Понякога присвиваше очи и се осмеляваше, примигайки често-често, да хвърли поглед нагоре: слънцето! Тутакси свеждаше очи и — ще не ще — кихваше. Но толкова приятно беше да лежи така, да протяга нозе и да припича козината си на златистия му блясък. И насън дори ноздричките на вълчето потръпваха.

За кучетата този нов Бъни бе интересен случай. И това ми било... куче! Наистина Дай се държеше така, сякаш то беше нейно собствено дете, а пък господарят му викаше на име и го чешеше по пухкавата козина зад ушите. Но я го помириши: то си беше вълк!

Страхотна глъчка пробуди Маки от следобедния му сън. Дай и Нед се бяха хванали за гушите. Териерът бе мушнал дръзката си муцуна под колата и се беше опитал да ухапе тъй наречения „Бъни“. Сега той се разкайваше за постъпката си, защото още в следния миг Дай го беше спипала и го разтърсваше така, че той квичеше с възможните най-високи тонове. Голямото овчарско куче Фаг наблюдаваше от известно разстояние тази сцена.

Маки подаде глава през прозореца на колата.

— Нед! — извика той рязко.

Тутакси настъпи тишина. Дай пропълзя под фургона, Нед се измъкна, подвил опашка. А и Фаг пое пътя си, потънал в своите кучешки размишления. „Нед“ беше извикал господарят, а не „Дай“. Значи кривият беше Нед. Той се беше опитвал да ухапе новия Бъни. Този нов Бъни миришеше на вълк, а вълците бяха врагове. Но... Нед беше сбъркал. Немислимо бе да е сбъркал господарят, когато укори Нед вместо Дай. В очите на Фаг господарят бе безпогрешен. Излизаше — както заключи Фаг, — че новият Бъни не беше истински вълк. Той само миришеше така.

Оттогава насетне кучетата оставиха новия Бъни на мира, държаха се тъй, сякаш той изобщо не съществуваше. А пък Бъни си лежеше сам и чакаше Дай. Дойдеше ли тя, чувствуваше се щастлив, промъкваше се до нея, обикаляше я и размахваше опашка. Дай ближеше и миеше малкия, точно както бе правила и вълчицата, после се излягаше до него и докато той жадно сучеше, гледаше го с големите си хубави кучешки очи.

След известно време, когато Бъни вече стоеше на собствените си нозе и имаше своя собствена паничка, и получаваше храна като големите кучета, почна да бие на очи една малка разлика. На тази възраст малките кучета бягат от майка си и искат да станат самостоятелни. А малкият вълк Бъни вървеше след кучката като сянка. Където беше Дай, там беше и Бъни. Щом тя се втурнеше да тича, Бъни се завтичаше по следата ѝ, спреше ли тя, спираше мигновено и той. Младите вълчета следват неотклонно своите майки.

Вълците са разбойници, те живеят сред сенките на гората. Придвижват се винаги тайно сред полумрака или в нощта. Всички — и хора, и животни — желаят смъртта на вълка. Слабите се боят от него, силните се стремят да го унищожат.

Кученцето може безгрижно да се наслаждава на това, че живее, всички го обичат и играят с него. Вълчето обаче трябва да следва по петите своята майка, да повтаря всичко, което върши майка му. Тича ли тя, тича и то, пълзи ли, пълзи и то, свие ли се майка му, то се свива до нея. То трябва да изучи от майка си опасния разбойнически занаят.

В това отношение кучката Дай не можеше да му бъде полезна. Дойдеше ли време тя да поеме нощната си служба около стадото, малкият вълк Бъни искаше да върви заедно с нея. Щом тя се надигнеше безшумно от кошницата и поискаше да се измъкне крадешком, той се надигаше също така безшумно и се прокрадваше след нея. Дай натикваше с муцуната си малкия Бъни обратно, но само след миг той отново беше зад нея. Тя го захапваше за козината над врата и го отнасяше пак в кошницата.

И при все това на него му се удаваше да я последва. Ето коня, който Маки тъкмо оседлаваше. Той почна да пръхти, подушил беше врага, вълка, извърна се и ритна със задните си крака.

Бъни описа във въздуха дъга и падна в тревата. Дай се спусна след него, но малкият беше вече отново на нозете си и се отърсваше, копитата едва го бяха докоснали. На негово място едно кученце би се разквичало, но малкият вълк не издаде нито звук. Вълците не са чувствителни.

ЧЕРНИТЕ БРАТЯ

Ала ето че сега дойдоха черните братя, вълчето присви опашчица и се сниши в тревата. Нищо не му помогна. Клещите се спуснаха надолу, сграбчиха го за врата и отнесоха това късче страх обратно в кошницата под колата.

През същото време Фаг стоеше пред пъстрия кон. „И ти го сметна за вълк. Но не е, само мирише така“ — означаваше погледът, който той му хвърляше отдолу нагоре.

Черните братя, ботушите, бяха първото нещо, което Бъни видя от хората, докато лежеше в кошницата под колата. Те се приближаваха отдалеч към него винаги заедно. Движеха се последователно — ту единият, ту другият правеше скок напред. При тия скокове те се задминаваха, ала онзи, който тъкмо бе скочил и имаше преднина, изчакваш скока на другия, тогава той пък на свой ред го задминаваше. Спираха ли посред надбягването си, двамата заставаха един до друг. Не бяха много големи, но силата им беше огромна. Тревата отхвъркваше настрани пред тях, а щом попаднеш отдолу, биваше смачквана.

Отначало, видеше ли ги да се приближават към него, Бъни биваше овладяван от силен страх, смяташе, че те ще премачкат и него като тревата. Ала те спираха пред него и не му правеха нищо, после се извърщаха и подскачайки, се отдалечаваха. Бъни ги смяташе за двама братя от някакъв особен животински вид, те имаха глави и муцуни и своя собствена, остра миризма.

Винаги бяха заедно, тия двамина черни братя, никога не идваше само единият от тях. Понякога скачаха един подир друг горе, в колата, и веднага след това излитаха и падаха пак долу в тревата — първо единият, след него вторият. Лягаха, заспиваха и не мръдваха.

Лежаха така с часове, малкият вълк би могъл да иде и да ги подуши. Но можеше ли да знае дали отгоре нямаше да се спуснат клещите? Клещите бяха невидими; те само се усещаха. Внезапно те хващат за врата; тогава изгубваш почвата под нозете си и увисваш

безпомощно във въздуха. Нищичко не можеш да сториш, освен да подвиеш опашка, докато клещите те смъкнат и пуснат някъде — например при паничката с кашата. Най-напред идваха черните братя, а след тях клещите. И тази беше причината, поради която Бъни все не можеше да се сприятели с черните братя, дори тогава, когато те лежаха по цели часове в тревата пред фургона. Самите братя никога не го докосваха, но видеше ли ги да се приближават, Бъни се уплашваше от клещите. Братята не винаги идваха, ала щом бяха наблизко, никога не можеше да се знае дали клещите няма да го пипнат изведнъж за врата.

Но защо ли малкото вълче се боеше от клещите, от човешките ръце? Те винаги го бяха отнасяли само до паничката, докато най-сетне то разбра, че кашата в нея трябваше да се яде. Никога не го бяха удряли, отнасяли се бяха добре към него. Трябваше да върши онова, което искаха те. Трябваше... да се подчинява. Там беше работата.

Фаг, Нед и Дай се подчиняваха с въодушевление на господаря. Подчиняваха се от обич, те бяха привързани към него. Възхищаваха му се. Зърнеха ли отдалеч черните братя, те се втурваха към тях, търкаха се о тях и се умилкваха. Щастливи бяха, когато сетне клещите се спуснеха отгоре и ги потупваха по козината. Те не изпитваха страх.

Подчинявай се!

Той престана да следва Дай по петите не защото конят го беше ритнал, а защото клещите го бяха отнесли там, отгдето беше дошъл. Остана в коша под колата. Не разбираше защо не бива да отиде заедно с майка си Дай. Подчиняваше се само от страх.

ОТГОВОР ОТВЪН

Вълчето Бъни беше само и скучаеше. Нощта се спусна над прерията, синя нощ, пронизвана от трепкащия блясък на звездите, изпълнена със смътни предчувствия и съблазън.

Клекнал под колата, Бъни се взираше в мрака. Загадъчни ухания донасяше до него нощният вятър, едва доловими звуци гъделичкаха острия му слух. Той душеше, въртеше уши. Тръпки полазваха по крайниците му. Почна да скимти тихо.

Разтвори широко уста и жадно пое въздух — това прозвуча като въздишка. Изведнъж собствената му кожа, която му беше уж съвсем по мярка, в която дотогава се чувствуваше свободно, му се стори утесняла.

Луната беше изгряла, тревите проблясваха като сребро. Светът бе омагьосан.

Тогава малкият вълк почна да вие — виенето му все още не звучеше точно тъй както трябва. Той скимтеше. Примижа и заизлива с това скимтене копнежа си в нощта.

Дъхът, който беше поел, се свърши, той занемя. Ала воят продължи да звучи в далечината; навярно имаше още някой, който пееше, вдигнал муцуна към луната. Онзи отвъд умееше да вие, тоновете набъбваха и спадаха и бяха прекъсвани от звуци, прилични на лай и ръмжене — вау, вау, вау, гррр, — с тях певецът си поемайте дъх за следващия проточен тъжен възглас, който се спускаше от най-високи тоналности и заглъхваше сред въздишка. Вълците не вият така. Далечният певец явно беше майстор в това изкуство и виеше за собствено удоволствие.

Ала ето, неговата песен секна.

Вълчето внезапно се изправи. От вълнение опашчицата му се опря в земята. То изскимтя, втурна се напред, но скоро отново седна. Пак почна да вие — ау-ауууу — и тутакси спря, щом другият поднови воя си. Но и певецът отвъд занемя, този път воят му отека много по-отдалече. Тогава Бъни забрави черните братя и страха си от клещите и се втурна по прерията.

Търчеше. От време на време се отпускате на земята и си поемаше дъх. На небосвода вече блещукаше сама една-единствена звезда.

На разсъмване Бъни беше мокър като гъба от росата; над пухкавата му козинка още не бяха поникнали истински твърди косми, по които водата да се стича. Клекнал, той трепереше цял, тресеше се.

Мишката го забеляза първа и бързо се мушна обратно в дупката си. В следващата секунда Бъни се намери, с муцуната и с предните си лапи над мишата дупка, почна да души в нея и без да ще, кихна. След това се залови да рови. Пръстта буквално хвърчеше между задните му крака. От измокрената му пухкава козинка се издигаше пара; сега вече не му беше студено, той ровеше, ровеше, задничето му със смешната опашчица се въртеше ритмично ту насам, ту нататък.

Дупката ставаше по-голяма. Мишката отдавна се беше измъкнала през друг, далечен изход. Бъни обаче продължаваше да дращи и да рови с такава сила, че бучки пръст хвърчаха наоколо. Но ето, дъхът му секна. Той извади малката си глава от дупката, отърси се тъй, че глината се разхвърча наоколо, седна на задничето си, примижа. Над тревата беше изникнала някаква глава със заострена муцуна и с тесни, весели и хитри очи — главата на пееца от миналата нощ, главата на койот.

Койотът бе извил леко муцуна и гледаше надолу към малкия. Процепите на очите му ставаха все по-тесни.

Койотите приличат на малки вълци, но не са вълци. Хитри са като лисици, но не са и лисици.

Индианците разправят: когато Великият дух създавал вълка, кучето и лисицата, от всекиго останало по нещо. Тогава Великият дух смесил това, което останало, и направил койота.

Когато койотите вият, това е концерт, в който звучат едновременно и вълчийт вой, и кучешкото ръмжене, и лисичото клявкане. Също така смесен е и характерът им. Те са ненаситни като вълците, умни като кучетата и лукави като лисиците. Но в главата им — все пакости.

Новото животно беше по-весело от кучетата. То правеше смешни високи скокове през тревата, после се привеждаше ниско-ниско и изскачаше на съвсем друго място. Малкият Бъни тромаво пристъпваше

след него. Никога кучетата не бяха играли с него и не му бяха създавали такова удоволствие.

Животното подскачаше наоколо му, ръмжеше като куче, блъскаше го с муцуната си, прилякаше и тогава рунтавата му опашка се размахваше над издигнатата му задница. Скочеше ли вълчето към него, животното мигом побягваше, отскачаше встрани, после подаваше глава някъде сред тревата и примигваше с дяволитите си очи: „Улови ме де!“

Малкият беше разбрал това и бързо се увлече в тая весела гоненица. Почти го беше настигнал и вече се хвърляше върху него с тромавите си лапички, а ето че койотът отново му се изплъзна. Двамата тичаха и подскачаха един след друг и все повече се отдалечаваха.

Койотът беше намислил да прави нещо с малкия, примамваше го след себе си. Зад веселостта у койотите винаги се прикрива подлостта.

Ето защо никое животно не иска да се сприятелява с койота, всички познават лошия му нрав. Но вълчето нямаше още никакъв опит. Защо трябваше да се съмнява?

Слънцето беше изгряло и изсушило пухкавата козина на Бъни.

Маки се завърна с коня и кучетата от своя нощен обход, разседла понито и стопли на примуса супата.

— Бъни го няма — рече той на Дай, след като беше потърсил малкия, за да го пренесе до кашата. — Е, виждаш сама. Вълкът си остава вълк.

Дай не обърна никакво внимание на това.

БАРКЪР И УЕГЪР

Баркър и Уегър, двете ловджийски кучета, не бяха задължени да работят като кучетата на пастирите. Те бяха собственост на стопанина на фермата, господин Тъпър, и стояха там само за негово удоволствие; или както го тълкуваха те, за лично свое удоволствие.

Една душа и едно сърце бяха тия два песа. Човек никога не можеше да види някой от тях сам, освен в ония мигове, когато беше особено важно да бъдат заедно.

Каквото правеше Баркър, същото правеше и Уегър, каквото вършеше Уегър, същото вършеше и Баркър. Двамата имаха големи родословни дървета, но малки мозъци.

Изкъпеха ли ги, и двамата ставаха снежнобели с по едно черно петно; у Баркър то беше на главата, а пък у Уегър — на късата му опашка, иначе едва ли някой щеше да може да ги различава. И въпреки това ги объркваха — най-често и двамата бяха еднакво покрити със засъхнала коричка от тиня. Защото нямаше локва, през която Баркър да не поиска да претича, и понеже Баркър претичваше през нея тъй, че тинята се разхвърчаваше във всички посоки, Уегър се чувствуваше задължен да стори същото. И нямаше миша дупка, която Уегър да не поиска да разрови, а понеже ровеше Уегър, заедно с него ровеше и Баркър.

Двамата имаха и един общ, смъртен враг — койота. Този особено дързък и заядлив койот изглежда смяташе за едничка цел в живота си да дразни Баркър и Уегър.

Койотът беше не само по-хитър, но и по-бърз от Баркър и Уегър, взети заедно, и по-силен от всеки от тях поотделно. Тъкмо на това той градеше и номерата си.

Излезнеха ли двамата да скитат нанякъде, койотът се появяваше с омразната си лисича муцуна и ги гледаше с тесните си хитри очи, докато прегракнеха да лаят от яд. И Баркър, и Уегър редовно се поддаваха на дръзкото му предизвикателство. Там, съвсем сам сред просторната прерия, се намираше техният общ смъртен враг. Няколко

скока само, и щяха да го спипат. При това те бяха двама, Баркър съвсем близо до Уегър. Двамата заедно бяха по-силни от оня там. Двамата — това беше важното.

Всякога се канеха да го направят по-добре, отколкото последния път. Тръгваха един до друг към койота и яростното им двугласно ръмжение не предвещаваше нищо хубаво. На късчета щяха да разкъсат те смъртния си враг, на ситни парченца...

Койотът ги оставяше да се приближат. Внезапно той вдигаше високо глава, присвиваше очи и... им се ухилваше. Това беше повече, отколкото можеха да издържат Баркър и Уегър. Двамата се втурваха като ракети, почвата под лапите им се разхвърчаваше. С елегантен завои койотът им се изплъзваше. Той вдигаше опашката си високо като знаме, а краката му се изопваха като нозете на кон за надбягване. Истинска дреболия би било за него да остави между себе си и своите преследвачи половината прерия. Но той се въртеше пред муцуните им, скачаше като козел, правеше остри завои като заек и размахваше над тревата рунтавата си опашка.

Баркър и Уегър ослепяваха от ярост. Задъхани тичаха те след омразния враг, който сега ги подмамваше с широки завои през прерията. Никой от преследвачите не се интересуваше вече от другия. Отначало тяхното злобно клявкане се чуваше надалече, после обаче го преставаше да е толкова силно и накрая изобщо секваше, защото езиците увисваха от устата им и те едва успяваха да си поемат въздух, за да дишат, камо ли за да лаят. И тогава единият от тях почваше да изостава — понякога Уегър, понякога Баркър. Отначало беше въпрос само за няколко кучешки дължини, не заслужаваше дори да се говори за тях, но малко по малко тия кучешки дължини ставаха все повече и повече. Онзи, който търчеше напред, не забелязваше нищо. Забелязваше го само койотът. И когато кучешките дължини, разделящи двамата неразделни, станеха достатъчно много, той изведнъж се извъръщаше и се втурваше срещу първия от своите преследвачи.

Песът тутакси спираше и се оглеждаше за своя другар, но наоколо му се виждаше само прерията и далече някъде сред тревата се белееше нещо, което можеше да се сметне за Баркър, ако този, който се оглеждаше, имаше нещастieto да се казва Уегър; или пък обратното.

И сега яростното преследване се почваше в обратна посока, само че този път не с елегантни спортни завои, а по най-преките пътища

към дома. И първоначалният войнствен лай (дует) се превръщаше в плачлив вой (соло), тъй като коварният който подскочаше и кръжеше около беглеца и го хапеше навсякъде, където можеше да го досегне.

Видеше ли изостаналият преследвач, че другият пред него бърза да се прибере колкото може по-скоро у дома, тутакси се извъръщаше и той и хукваше в същата посока, тоест към къщи. Защото каквото правеше Уегър, същото вършеше и Баркър, и обратното. И едва когато се озовяха зад дворната порта, отново им хрумваше, че заедно те бяха по-силни от който. Но той вече се беше насладил на шегата си и беше изчезнал.

ДЪЩЕРЯТА НА ГЛАВНИЯ РАТАЙ

Джил — на кръщелното ѝ свидетелство пишеше Джулия — беше дъщерята на главния ратай Лиза, който живееше в къщата за ратаите. Сега тя беше вече близо тринадесетгодишна и едва-едва можеше да изписва няколко букви. „Много посправи и цилуфки от мен Джил.“ Много трудна работа беше това, за щастие такова нещо искаха от Джил само веднъж или два пъти в годината, когато баща ѝ трябваше да пише писмо на леля Емелина. Той не обичаше да го върши и се заемаше с подобно занимание само когато то беше неизбежно и не можеше повече да се отлага. Самият той се тормозеше с тия заврънкулки; с много пъшкане и потене беше научил дъщеря си поне на най-важните букви, но тя пак беше забравила половината от тях, като изключим „й“, защото беше най-веселата буква, със запетайка, яхнала я като конник. А четенето? О, да, сочеше с пръст буква след буква и най-сетне отгатваше каква е думата. Но какво ли пък имаше за четене тук? Писмата на леля Емелина.

Що се касае до смятането, там положението на Джил беше по-добро, но само когато ставаше дума за зоба на любимите ѝ коне. Тя се оправяше с тежестта и с цифрите на кантара и в такъв случай умееше да събира бързо и сигурно, и то на ум. Биваше я дори да вади и да умножава на ум: една дневна дажба по две — за два коня; по седем — за една седмица. Никога не се беше случвало да допусне при получаването на храната да я излъже началникът на фуражния склад, пък макар и само с половин кило овес.

А едно нещо умееше съвършено: да язди. Да язди полудиви, още необуздани коне. И то без седло!

Мяташе се като котка върху гърба на коня, размахваше свободно ръце. Конят издигаше гръб нагоре, пъхаше главата си между предните крака и яростно ритваше със задните, а в следващата секунда се изправяше на тях като свещ, мъчеше се да захапне нозете на ездача и правеше всевъзможни опити да го смъкне чрез хитри и подли номера. В края на краищата се понасяше в бесен кариер и изчезваше сред

облак прах. Но не се тревожете за момичето! То си седеше на конския гръб тъй, сякаш беше изляно на него.

Ако бяха взели мнението на Джил по въпроса, тя щеше да предпочете да е момче, но това вече не можеше да се промени. Всъщност тя си живееше съвсем като момчетата — търчеше насамнатам със закърпен, а понякога и с незакърпен пуловер, с лъснали протрити стари панталони за езда и с ботуши, които само в неделен ден се ваксваха донякъде, защото баща ѝ настояваше за това. Един ден тя беше отрязала до шията дългата си, пепеляворуса коса.

— Ах, татенце — беше казала на баща си, — просто не мога да понасям тая грива, не знам къде да я дявам, като яздя.

Джил носеше спортен каскет, който изтегляше откъм тила и нахлупваше ниско над челото си — мъжки каскет; той ѝ беше прекалено голям. Но Джил намираше, че е по-практичен от широкополите ковбойски шапки, които човек трябваше да връзва под брадичката си, когато язди.

Момчетата от фермата се отнасяха към нея като към равна. През целия ден момичето беше на пасбището или в обора при конете, но обичаше и всички други животни — кучета и котки, агнета и телета — и се грижеше за тях. Отглеждала беше една малка миеща мечка, която някакъв човек ѝ беше донесъл от гората, една катеричка, една още неспособна да лети кукумявка, паднала от гнездото под покрива. Кукумявката подскачаше и подхвърчаше из стаята, фучеше, кълвеше и драскаше, но след известно време свикна с обстановката и щом видеше Джил, скачаше на рамото ѝ.

Веднъж Джил домъкна у дома си цял чувал лисичета, които мъжете бяха изровили от една лисича дупка в околността и всъщност трябваше да убият. Жената, натоварена да се грижи за пернатите животни, се беше оплакала от лисиците; вече тя не смеела да пусне нито едно пиле да излезе от курника. Джил нагласи тайно лисичетата в един сандък, застлан със сено, скри ги в един ъгъл на кошарата и ги хранеше с биберон.

— Бива си го девойчето — казваше на главния ратай старият овчар, чието малко име беше Ирам, — разбира се с животните.

Да се разбираш с животните, е, това е хубаво нещо, особено погледнато през очите на овчари. Но... леля Емелина безспорно имаше право. В случая беше важно да разбираш човешките работи.

Конният пощенски куриер носеше писмо след писмо от големия град Чикаго с добре познатия почерк на леля Емелина. С въздишка ги приемаше баща ѝ и ги пхаше в джоба си. Дълго ги мъкнеше неотворени, имаше представа какво пишеше в тях. През такива дни той се чувствуваше виновен и угнетен. Още щом хвърлеше поглед, към баща си, Джил познаваше, че пак е пристигнало едно от „ония писма“.

Джил нямаше майка, тя бе умряла от отравяне на кръвта. По онова време дъщеричката беше едва на пет години.

Още тогава леля Емелина беше поискала да вземе детето при себе си. Леля Емелина работеше в големия град Чикаго, беше учителка в едно средно училище (както можеше да се забележи по почерка и по стила на писмата ѝ) и още от самото начало беше решено, че след време малката Джил ще отиде при нея в града и ще учи в това училище.

Но бащата не даваше обичната си дъщеря, последното, което му беше останало. Не можел да се отдели от нея — тъй писа той на балдъзата и лелята, — поне засега не можел. Може би по-късно. Имало време за училището. Това „засега“ се беше превърнало вече в седем години. Оттогава те, бащата и дъщерята, живееха заедно тук, в говедовъдната ферма, живееха и зле, и добре — както се случеше. И днес бащата все още не можеше да си представи как ще живее тук без своето девойче, без малката си другарка. Но все някога това трябваше да стане.

От толкова време вече леля Емелина редовно напомняше с всяко свое писмо на зетя си, че трябва да изпрати дъщеря си при нея в града, макар и само за няколко години. В края на краищата клетото дете трябвало най-сетне да научи нещо — поне да чете и пише. Не бивала той да я оставя да израсне като неграмотна, като дивачка.

Тя, разбира се, имаше право, дори тогава, когато се изразяваше още по-ясно в писмата си и когато пишеше за необяснимия егоизъм на едно бащино сърце и за неговата безотговорност. Според нея, това, което вършеше той спрямо своето собствено дете, беше направо престъпление.

Но не беше крив само бащата. И „клетото дете“ за нищо на света не искаше да напусне стопанството, дори тогава, когато бащата рисувахе с най-примамливи багри живота в големия град.

— Там ще имаш приятелки. Там има музика и театър.

— Ах, татенце! — казваше почти разплакана Джил и се обесваше на шията му. — Не искам никакви приятелки, никаква музика и никакъв театър. Искам да си остана тук, при теб и при моите животни.

И тогава раздялата пак се отлагаше.

„През идната година вече съвсем сигурно!“ — пишеше баща ѝ в отговор на леля Емелина.

ТЪНДЪРБОЛТ

Без всякакви колебания биха могли да назначат Джил във фермата със заплата като укротителка на диви коне и като конегледачка, ако... ако чисто и просто тя беше момче. Но тъй като тя работеше на пасбището и в конските обори доброволно, по свое собствено желание и от любов, то след като не получаваше заплата, трябваше да получи поне някаква награда.

Едно пони!

Под това име в Америка разбират една определена, издръжлива на всякакви климатични условия, безпретенциозна раса коне, а не миличките дребни кончета, показвани обикновено в цирковете и в зоологическите градини, гдето в неделен ден се позволява на децата да ги възсядат. Всички пастири в прерията яздят понита.

Позволиха ѝ да си избере от стадото понито, което щеше да стане нейно. Тя сама го хвана с ласото си и сама го обзиди, нямаше нужда от помощ за тази работа. Джил можеше още от детски години да върти и да хвърля ласо; тя умееше да скача през завъртяната му в кръг примка тъй, както другите деца скачат с обикновените си въжета.

Не ѝ беше трудно да избере понито си. Джил отдавна си имаше свой любимец в стадото. Той беше пъстър кон — светлосив, обсипан с

черни точици, сякаш го бяха напръскали с четка, потопена в туш; рядко се срещаше такава шарка.

Приятелите ѝ от пасбището одобриха във всяко отношение нейния избор. Общо взето, най-предпочитани бяха двуцветните и трицветни понита — на кафяви и бели или на кафяви, бели и черни петна. Но всички казаха, че Джил има добър вкус и познава до тънкости конете. И всички одобриха понито, което си беше избрала. Нямаше и следа дори от завист, всеки ѝ сърадваше за заслужената награда.

В очите на приятелите ѝ беше напълно справедливо, че тя трябваше да получи награда заради работата си около конете. Лично тя не беше очаквала награда. За нея награда беше самата работа. Та имаше ли на света нещо по-хубаво, по-прекрасно от конете и язденето?

Но сега вече тя се гордееше със собствения си кон, който беше заслужила (щом като всички бяха на това мнение, навярно беше точно така). И от този миг насетне вече нищо не бе в състояние да я откъсне от конете.

„Нека се порадва още веднъж на свободата си през тази последна, но сега вече наистина последна година“ — мислеше си баща ѝ.

„Тъндърболт“ — мълния — беше нарекла Джил своето пони. То беше темпераментен, буен кон и не можеха след свободния живот в прерията да го привикнат толкова лесно да си стои в обора; изгубеше ли търпение, почваше да удря и да „гърми“ по стената с копитата на задните си крака.

Всеки ден трябваше да го разхождат, така че Джил си имаше добро основание да излиза всекидневно на езда.

Сутрин, още далеч преди петлите в кокошарника да почнат да кукуригат, тя първа се озоваваше в конюшната, хранеше и поеше, измитаеше, а после посипваше и чиста слама. След това сресваше най-напред понито на баща си, комуто то беше необходимо веднага за неговата работа. И тогава идваше ред на Тъндърболт. Тя го решише и четкаше дотогава, докато козината му почваше да блести като огледало, сетне го оседлаваше (седлото ѝ беше купил нейният татко, то беше почти неизползувано, кажи-речи, ново), извеждаше понито от конюшната и го възсядаше.

Баркър и Уегър само това и чакаха, почваха да подскачат във въздуха като нови гумени топки. С неистов лай те се втурваха край ездачката.

Към обед се връщаха.

Сега вече пролетното слънце напичаше извънредно приятно. Баркър и Уегър се изтягаха в двора под слънчевата светлина. Джил пак отиваше долу в обора.

— Хуууух! — прозина се Баркър.

— Хуууух! — прозина се в отговор и Уегър и се опита да лапне една муха.

Къде ли беше изчезнал техният смъртен враг? След утринния излет заедно с Джил в тяхната дневна програма влизаше койотът. И... ето го на.

Там долу, иззад конския обор, се подаде неговата остра муцуна, тая дръзка муцуна, която би могла да вбеси и къртица. И постепенно изпъкна още нещичко от омразния враг — очите, дългите му уши, предните му лапи. Сега той седеше, свел както винаги малко накриво глава, и примигвайки, ги гледаше.

Баркър го зърна пръв, скочи и джафна, и тутакси до него застана Уегър и също заджафка.

— Напред! — изджафка Баркър.

— Напрееед! — джафна тържествуващо Уегър.

И двамата се понесоха като бесни пряко през двора към ъгъла на обора. Койотът се извърна, показва още за миг рунтавата си опашка, която приличаше на удивителна, и сетне, изчезна.

— Баубаубаубаубау!

Двамата вихрено свиха зад ъгъла на обора. Вдигна се пушилка.

Койотът беше изчезнал.

Ала там, зад обора, седеше един съвсем друг и много по-малък... койот, който ги гледаше с големите си детски очи. Но това не беше койот, а нищо неподозиращото вълче Бъни, което койотът подло беше подмамил с веселата игра на гоненица през прерията дотук, за да го подхвърли на двете сърдити псета. Още от самото начало планът му беше такъв.

РОБЪР

Това едва ли означаваше край за вълчето. Наистина в този критичен миг Джил се намираше само на няколко метра, но тя бе в конюшната при своя Тъндърболт и пак го сресваше след ездата с гребен и четка. А котката от конюшната, цялата на черни и бели петна, мъркаше, вдигнала опашка, и се галеше в ботушите ѝ.

Наистина до ушите ѝ стигна шумът отвън, зад конюшната, но Джил дори не помисли, че може да се е случило нещо особено; навярно двамата джафкащи песове бяха изровили някой плъх и сега го преследваха. Котката се беше оттеглила на гредите под тавана.

Всъщност вълчето трябваше да благодари за живота си: тъкмо на тая котка (самата тя не би мръднала за това и нокътя си). Заради нея в задната стена на конюшната бяха пробили малка дупка, през която да се измъква. През тая дупка се промуши в неволята си мъничкият Бъни. Добре охранените песове не можеха да го последват, особено като се има предвид, че и двамата налетяха да се мушнат едновременно. Те напразно се мъчеха. Гледана отвън, сцената трябва да е била много смешна. Койотът, който я наблюдаваше от известно разстояние, ѝ се порадва хубаво, преди да си тръгне.

Понито изпръхтя, сви уши и ритна.

— Прррррр! — рече му Джил и го потупа по шията, за да го успокои. — Какви са тези глупости?

Тъндърболт упорито се притисна в стената и впери поглед встрани от Джил, към дъното на конюшната. А горе, на гредите, котката беше направила голяма гърбица, козината ѝ бе настръхнала като четка и тя фучеше.

Когато погледна натам, гдето бяха вперили погледи животните, Джил видя едно рошаво... кученце с къси уши, което, подвило опашчица и вдигнало едната от предните си лапи, куцукаше покрай стената. Тя захвърли чесалото и четката, вдигна куцукащото животинче и го залюля на ръце.

— Клетото ми бебче, какво са ти сторили?

Сякаш за да ѝ покаже, Бъни протегна изхапаната си лапичка, от която капеше кръв.

Ето още един случай за Джил, приятелката на животните. Тя отнесе мъничкия ранен отсреща, в къщата на ратаите, и го сложи върху леглото си.

— Куш! — заповяда му тя.

И той остана „послушно“ там, гдето го беше сложила, също като кученце, за каквото го смяташе Джил. Кученце, избягало от някой от пастирите в прерията. Сега вълчето протегна и четирите си лапички.

Джил се върна с шишенце и бинт. Окървавената лапа беше измита внимателно с хладка вода и после дезинфекцирана. През цялото време вълчето не откъсваше поглед от очите на Джил. Досега то познаваше само черните братя и клещите, за пръв път виждаше над себе си тия очи. Ала щом срещна техния поглед, без да ще, примигна и кихна; беше точно както тогава, когато за пръв път се бе осмелило да погледне тайно към слънцето.

— Какво ме гледаш така, малки разбойнико?

Джил прихна да се смее, докато превързваше лапата му. Така вълчето получи своето ново име: Робър — разбойник.

Дължеше го на рошавия си, неугледен вид. Козината му беше така залепнала, че отдолу можеше да се види голата му кожа. А по нея гъмжеше от бълхи и от кърлежи; доста време изтече, докато Джил успя да го освободи с помощта на петрол от тия мъчители. Робър лежеше на скута ѝ, докато тя сресваше сплъстената му козина, и непрекъснато я гледаше в очите. Течността от шишето, която тя беше сложила върху ранената му лапа, го пареше, а изтеглянето на кърлежите от кожата му, колкото и да беше сръчна Джил, не беше приятно. Миризмата на петрола бе неприятна за обонянието. Но малкото вълче понасяше всичко и не помръдваше. От този човек то не изпитваше страх.

Когато мъчителното почистване завърши, Джил го сложи до себе си на трите му здрави крака. Робър се отърси. Независимо от

превързаната лапа сега вече изглеждаше по-добре.

— Ах — каза през смях Джил, — какво смешно куче си направих само!

Той се притисна към нея, близна ръцете, та дори и носа ѝ, когато тя се наведе над него.

— Е, хайде, хубаво! — Джил все още се смееше и го прегърна. — Ти си ми моят мъничък, послушен Робър.

— Хм! — рече баща ѝ, когато тя му представи кученцето на име Робър. — Точно тъй и изглежда, като истински разбойник.

— Ах, татенце — замоли се тя, — вярно, че не е хубав, но много ми се иска да го задържа. Толкова е миличък и послушен. Тия песове са го ухапали, така ми домъчня за него, клетото дребосъче. Но то се държа смело и никак не рева. Обичам го!

И тогава татенцето промърмори под носа си нещо, което би могло да се сметне за съгласие. Виждал беше в тази стая вече и миещи мечки, и катерички, и кукумявки, не можеше сега тепърва да се повдига въпрос за някакво кученце. Тази беше последната година, през която Джил щеше да бъде още при него. Трябваше да я прекара хубаво.

Дъщеря му го целуна два пъти звънко по бузата. След това Джил се втурна със съдините през двора към кухнята и донесе вечерята. Яденето се готвеше общо за всички във фермата, трябваше само да го вземе и да го донесе.

Малкият Робър спа в леглото до нея.

На следната сутрин кухненската прислужничка Неси пристигна тичешком в кухнята.

— Джил седи в къщата на ратаите и се е заключила, и плаче, и страшно се вайка!

— Глупости! — заяви дебелата, добродушна готвачка. — Че нали тръгна с коня си още преди час. Това можеше да се разбере по лая на Баркър и Уегър.

Но при все това тя отиде заедно с момичето до жилището. Там, застанали пред входа към малкия дом на главния ратай, двете се послушаха.

— ... хууууууу — ак хау-хау-хау хууууу — ак...

Готвачката почна да блъска по вратата. Беше заключена. Виенето престана. Кухненската прислужничка цяла трепереше.

— Нали не се е случило нищо?

— Какво пък ще се случи? Чувала ли си някога хора да вият по този начин? Това е малкото псе, което тя е заключила тука. Но... странно, как само вие.

И тя внимателно се вслуша, когато воят почна отново.

— Съвсем не ми звучи като вой на куче. Напомня ми за вълците, дето ги чуваме зиме откъм прерията.

ЕДИН ГО ПОЗНА

Щом Джил го оставеше сам, Робър почваше да вие продължително. Сега лапата му бе заздравяла, но момичето не можеше да го взема със себе си. Малкият не беше още в състояние да препуска по цели часове наред с коня.

Беше по времето, когато стрижеха овцете. След изкърпането им в реката овцете бяха събрани в една кошара близо до фермата. Жените, превозвани с коли от ферма до ферма, за да стрижат животните, се бяха заловили вече за работа. Те вземаха в скутовете си овца след овца, големите им ножици тракаха, тежка вълна падаше и я връзваха на бали. Двойно по-дребни, слаби, блеещи, остриганите овце търчаха наоколо. След това те щяха да потеглят към летните пасбища в планината, гдето растяха сочните и ароматични треви. Настъпило бе доброто време за стадото.

Овчарят Ирам пристигна, яхнал своето магаре.

Джил седеше на стълбището пред къщата на ратаите и държеше в скута си Робър. Овчарят спря пред нея.

— Какво си си намерила?

— То само дотърча при мене.

— Дотърча ли? — Ирам хитро й намигна.

— Наистина е така, чичо Ирам. Честна дума! Дотърча при мене в конюшната, тъкмо когато чистех Тъндърболт, моето пони.

— Откога в конюшните ни почнаха да се разхождат вълци?

— Въл...?

— А понито ти никак не се разтревожи, тъй ли?

— О, да, сви уши и почна да рита.

— Виждаш ли? — разсмя се Ирам. — Това е то, конете не могат да търпят вълци.

Джил беше пуснала животинчето от скута си. Магарето обърна глава към него и нададе рев, който приличаше на тръбене с тропет. Този рев можеше да означава както страх, тъй и радост, но магарето

явно не изпитваше страх. То наведе глава и почна да души Робър. На мъничето това допадна и то размаха опашчица.

— Както виждаш, магарето пет пари не дава. То е готово да се сприятели с всекиго.

— Сериозно ли искаш да кажеш, че той е...?

— ... вълче. Ако не си го знаела, сега вече го знаеш. Познавам ги аз вълците, повярвай ми.

— Истински вълк? — Джил просто не можеше да проумее това.

— Но той е съвсем питомен и послушен. Ближе ръцете ми.

Ирам се приведе от седлото и погали вълчето.

— Очевидно е свикнало с хората. Ако оставиш някое вълче да бъде отгледано от кучка, то става питомно като кученце.

— Но кой го е отгледал тогава?

— Попитай Маки, той има кучка.

Когато Ирам потегли с магарето си, Джил се завтече след него.

— Чичо Ирам, моля ти се, не казвай на никого, че е вълк!

Той прихна.

— Не се безпокой. Нали и на времето опазих тайната за твоите лисичета, а?

Кажеше ли нещо Ирам, можеше да му се вярва.

Ирам разбираше от животни.

Джил погали вълчето и отново го взе в скута си. То размаха опашчица и близна ръката й. Ала сега вече тя го гледаше със съвсем други очи.

То беше вълк. Макар и питомно, беше си истински вълк. Ирам го беше познал още от пръв поглед.

И... тя се почувствува горда, че притежава истински вълк. Куче си има всеки, но вълк!...

Никой не знаеше, че е вълк. Чичо Ирам ще мълчи, на това Джил можеше да разчита. То беше *нейна* тайна.

Но не, имаше още един, комуто тайната беше известна: собственикът на кучката, Маки! Това не й даваше мира. Трябваше да разбере дали наистина е така.

ТАЙНАТА СЕ ИЗЯСНЯВА

Една сутрин Джил пхна своя Робър в чантата на седлото, така че оттам се подаваше само малката му топчеста глава (веднъж вече той беше пренасян по този начин). На Тъндърболт това никак не се понрави, той извиваше гръб и през целия път присвиваше уши. Обидени бяха и Баркър и Уегър, защото през този ден не им се разреши да придружат Джил.

Маки още беше на обиколка заедно със своите кучета. Джил слезе до неговия фургон и извади от чантата Робър. Седна на един сандък. Беше свалила само оглавника на Тъндърболт и го беше пуснала да пасе.

Робър прояви голям интерес към сандъка, върху който седеше Джил; по една случайност той беше жилището, дето спеше Дай. Ревностно и възбудено Робър почна да души отвън и отвътре сандъка, да рови сламата, заскимтя, после затърси нещо наоколо в тревата и под колата, където по-рано стоеше кошницата, втурна се пак обратно към сандъка и се мушна в него.

После пристигна Маки със своите кучета.

— Минах оттук с коня си и рекох да ти кажа на бърза ръка „добър ден“ — обясни Джил.

— Ама че мило от твоя страна. Ха! Ти ли доведе със себе си кученцето?

— Да.

— Но... ние се познаваме вече с малкия. Дай, какво ще кажеш ти? Бъни пак е дошъл насам.

Но Дай нямаше какво да каже. Затова пък териерът Нед се разлая като бесен и не престана да ръмжи дори след като му се заповяда да млъкне. Голямото овчарско куче Фаг наблюдаваше с философско спокойствие тая приветствена сцена.

Но все пак Дай приветливо размаха опашка и малкият подскочи към нея, а опашчицата му — още далеч не можеше да се говори за истинска опашка — трепкаше като махалото на някой повреден часовник. С такава благодарност си спомняше за нея той, дребосъкът. Тя беше майка му. Светлата точка беше изчезнала сред мрак и тогава тя беше дошла при него и беше спасила живота му тъкмо когато той почти умираше от глад.

— Тя не е истинска майка на малкия, само го откърми — обясни Маки. — Защото всъщност той е вълк, трябва да знаеш това.

Джил кимна утвърдително.

— Значи вече го знаеш?

— Ирам ми каза.

— Истински вълк. Лично аз го измъкнах от вълчата пещера.

Маки разседла своето пони, сложи на спиртника котлето със супата и докато вършеше това, разказа на Джил цялата история от начало до край.

— А пък после, знаеш ли — тъкмо преди няколко дни, той ни избяга. Къде го намери ти?

— Дотича при мен в нашата конюшня.

— В обора на фермата?

Джил на свой ред разказа.

— Сега ти сигурно искаш да си го вземеш обратно, така ли? — запита накрая тя.

— А нима ти би желала да го задържиш?

— Ах, да, на драго сърце ще го задържа.

— Но за какво ти е вълк?

— Няма защо хората да знаят, че е вълк. Ирам знае, но няма да каже никому. А пък аз ще се отнасям към него, като че то си е малко куче. То пристигна при мен в конюшния; откъде ще знам, че е вълк? Наистина го сметнах за кученце.

— Да, човек, който не разбира тия неща толкова добре, както Ирам, никога няма да открие. Но не е там работата. Трябва да не забравяш, че само след година този вълк ще стане по-голям и по-силен

от моята Дай. А вълкът е опасен хищник. Да знаеш само как ли не сме патили вече от вълците.

— Ирам казва, че когато един вълк е откърмен от кучка, става питомен и кротък като куче.

— Аз не бих държал дълго вълк, пък ако ще и да е питомен и кротък, както казва Ирам. Зад неговата кротост, знаеш ли, винаги се спотайва хищникът.

— Тогава дай го на мен, щом като и тъй, и тъй не смяташ да го задържиш.

— Добре, но трябва да ми обещаеш никому да не казваш, че съм ти го дал аз. И аз не съм разправял за него на никого, освен на теб и няма да разправям — можеш да разчиташ на моето мълчание.

— Дай си ръката, Маки! Двамата не знаем за това нито дума.

Сега вече Джил знаеше всичко, което искаше да знае.

— И много ти благодаря! — добави тя, като стисна здраво ръката му.

— Искаш ли една супа?

— Не, благодаря, трябва да се прибирам в галоп в къщи. Друг път пак ще ти дойда на гости. А сега внимавай — да видим дали малкият предпочита да остане при тебе или при мен.

Тя беше отвързала Тъндърболт, възседна го и потегли. Вълчето се втурна след нея.

— Виждаш ли? — извика Джил, като се извърна назад.

Наведе се, както беше на седлото, хвана за врата своя Робър и го пхна в чантата на седлото.

Маки я изпроводи с поглед.

— Ех, дано тая работа не свърши зле — каза си той и се почеса зад лявото ухо.

Оттогава насам за втори път се запролетява и Робър е, кажи-речи, напълно израсъл. Рошавата му, отпусната надолу опашка стига почти до земята, а над пухкавата му козинка има покрив от рунтави, четинести косми. Очите му са леко извити, ушите му — къси. Понякога, когато наоколо нямаше никой, за да я наблюдава, Джил беше разтваряла муцуната му и тайно се бе възхищавала на яките зъби.

Вълкът Робър още никога не беше използвал тия свои смъртоносни оръжия.

Дори дивият вълк не граби в близката околност на своята бърлога. В горските гъсталаци, гдето вълците обикновено се подслоняват денем, дивечът си остава необезпокояван от тях. Сърните си живеят там съвсем спокойно, в мирно съседство с вълците, а пред вълците дупки подскачат зайчета и никак не се тревожат при появата на вълците. Вълчицата майка носи плячката за своите малки отдалеч, никога от близката околност.

За него, за вълка Робър, беше достатъчно само да посегне. Кокошките се въртяха наоколо и кълвяха от храната му, понякога някоя от тях литваше и кацаше на гърба му, но на него дори не му хрумваше да отвори уста и да я захапе. Не само защото беше питомен вълк. То си беше в кръвта му. Беше законът на всички вълци: никакви следи там, където възнамеряваш да спиш!

Отначало Баркър и Уегър бяха подхващали някое и друго спречкване с пришелеца. Но те отдавна се бяха отказали от това и сега се държаха на по-голямо разстояние от Робър. Не ги вземаха вече при езда, а общият им смъртен враг, койтот, тъй и не се беше явявал.

Докато Джил беше там, всичко вървеше добре.

Робър я следваше като вярно куче на всяка крачка. Подчиняваше се дори на погледа ѝ, на най-малкия знак, който му даваше с очи; достатъчно беше само да го погледне. Тя не можеше да го взема със себе си в конюшната и на ограденото пасбище, Робър я чакаше отвън, докато се върне. Дори когато това продължеше с часове, той чакаше.

Конете не можеха да го понасят. Но с течение на времето Тъндърболт беше попривикнал с него. Когато Джил излизаше на езда, Робър тичаше покрай тях, винаги на известно разстояние и от онази страна, където вятърът вееше срещу него, така че да не тревожи коня.

Вечер лягаше в стаята до леглото на Джил и я пазеше.

Ала освен на Джил той никому, дори на баща ѝ, не се подчиняваше. Гледаше в друга посока, когато някой го викнеше. Никого не поглеждаше право в очите, само Джил.

И... не лаеше. Странно куче!

ПРОЛЕТ БЕЗ ДЖИЛ

Ден и нощ, нощ и ден чакаше Робър да дойде Джил. Та нали тя трябваше да се върне при него! Беше се научил вече да чака. Чакал беше веднъж майка си между своите изгладнели братчета и сестричета в пещерата. Достатъчно бе само да се чака, дълго да се чака...

Но Джил беше заминала за големия град и отдавна бе пристигнала с Пасифик-експреса там, на две хиляди и петстотин километра. Леля Емелина я беше посрещнала на западната гара — тя съвсем не изглеждаше толкова страшна, колкото си я представяше Джил, всъщност бе мила и приятна жена — и ето, сега Джил живееше сред един нов и чужд свят, сред един свят, изпълнен с шум. Тук нямаше коне, само автомобили. А нямаше и прерия, над която човек можеше да хвърли поглед чак до края на света; околоръст се издигаха до небето каменни стени с безброй дупки по тях. Всичките тия дупки бяха прозорци (у дома, в малкото им жилище за ратаите, имаше само два). Същото пролетно слънце грееше и тук, ала почти не му оставаше време да изпрати лъчите си до дъното на дълбоките долини сред небостъргачите, гдето гъмжеше от хора и автомобили.

След най-последната година татко и дъщеря контрабандно си бяха прекарали още една най-най-последна година заедно. Но повече от това не можеше. От магазина на малкия град сред прерията нейният баща ѝ купи рокля и палто — в края на краищата Джил не можеше да отиде в Чикаго по пуловер и с бричове за езда. Почти никога през живота си тя не беше проливала сълзи, ала тогава рева през целия път — скри лице под палтото си в своето ъгълче в железопътния вагон и рева. Татко ѝ поведе към дома за юздата наред със собствения си кон и Тъндърболт, който сега беше останал без господар.

Тъжно поклащайки глава, главният ратай Лиза поглеждаше... кучето Робър, което оттогава насетне ден след ден лежеше пред стълбата и чакаше Джил. То не побутваше храната си.

— Хайде, не ставай глупав! — рече му Лиза. — Все някога тя ще се върне, но не можеш да лежиш и да чакаш дотогава.

Робър гледаше някъде встрани от него.

Какво да прави с това... куче?

Овчарят Ирам водеше през двора своето стадо, което беше извел от кошарата на стопанството. Новородените агънца подскачаха наоколо, тъкмо през този слънчев пролетен ден те излизаха за пръв път извън оградата. „Бе-бе-беее“ — примамваха овцете майки своите малки.

Но агънцата не се оставяха да ги спрат. Те подскачаха лудо из двора, катереха се като опитни спортисти по купчината боклук. Не подозирайки нищо, спряха пред къщата на ратаите до вълка, своя смъртен враг, и впериха погледи в него. Робър не се помръдна. Ноздрите му потръпнаха, беше подушил овцете.

Магаренцето теглеше количката на овчаря. Напускаха зимната квартира, за да излязат навън, сред пролетта. И ето че сега зад количката се появи и овчарят. Човек не може да си представи овчар без куче, но Ирам нямаше вече куче. Неговият Коли, който до миналата година все още бе куцукал след стадото, беше умрял през зимата от старост.

Ирам спря край къщата на ратаите пред Робър. Наведе се и погали вълка. Робър допусна да го погалят, но не прояви никаква взаимна обич. В това време овцете се пръснаха из двора, вмъкнаха се в сеновала и почнаха да хрупат сеното.

— Гледай само какво става! — рече Ирам на вълка Робър. — Ти си лежиш тук и скучаеш. Я ела да ми помагаш да пазя овцете. Виждаш сам, нямам вече куче, което да ми помага.

— Вземи го, щом смяташ, че може да ти върши работа — рече главният ратай. — Само лежи тук, нищо не яде и не помръдва от мястото си. Ще умре от глад пред стълбата.

Овчарят се поусмихна.

— Значи ми даваш... кучето? Щом като нямаш нищо против, ще опитам с него.

— Няма да се оправяш лесно с тоя пес — рече главният ратай. — Никого не слуша... освен Джил.

Сега вече Ирам събра овцете, стадото се заблъска, за да излезе от двора, тук-там сред гъмжилото можеха да се забележат витите рокове на овните водачи. Сред мръсния цвят на старите овце се открояваше белотата на агънцата.

— Ела с мен! — рече Ирам и подръпна Робър за нашийника.

Робър извърна главата си на друга страна.

Ирам го върза с въже за количката, магарето тръгна. Робър се запъна, остави се да го влачат. Постоянно извъръщаше глава назад, докато къщата изчезна от погледа му.

На първо време той остана завързан за каруцата. Ирам сложи до него съдинка с вода, която той жадно излока. Жаждата е по-силна от всичко. Овчарят го потупа, погали го, почна да го увещава:

— По-нататък ще ти се хареса при мен. Добри приятели ще станем ние с тебе.

Робър погледна след двамата черни братя, които се отдалечиха. Яхнал магарето, Ирам се отправи към овцете, на пасбището. Нямаше да му е лесно с вълка — по този въпрос той беше наясно. Но затова пък толкова повече му се искаше да разбере дали ще спечели приятелството на животното. Пък и имаше сега време да се занимае с него.

Вълк в ролята на овчарско куче!

В своята родина Унгария, в Пустата, Ирам често беше виждал укротени вълци, които овчарите използват за тренирането на своите кучета от вълча порода. Всички тия кучета от вълча порода имаха в жилите си по няколко капки вълча кръв.

Слагаха вълчетата, още преди да прогледнат, под някоя, кучка, която имаше малки. Младите вълци израстваха сред своите братя и сестри, след това ги оставяха да тичат сред тяхната глутница и ги възпитаваха заедно с кучетата, за да станат пазачи на овцете. Правеха това, за да ги сближат съвсем с кучетата. Никога не се беше случвало някой от тия укротени вълци пазачи да посегне на овца в стадото.

Защо пък да не му се удаде същото и с укротения вълк Робър, ако той се почувствува у дома си при Ирам?

МАГИЧЕСКАТА ЦИГУЛКА

Въжето, с което той бе завързан за каручката на овчаря, беше достатъчно дълго. Робър можеше да се разхожда наоколо, но после изведнъж въжето се свършваше. Тогава нещо дръпваше шията му.

Робър не беше разбрал какво представлява въжето, никога дотогава не беше връзван. Опита се да се измъкне с един скок и падна по гръб. Въжето беше по-силно. След това почна да се тегли назад, но герданът, за който бе вързано въжето, го душеше. Тогава той се нахвърли яростно върху коварното въже, захапа го и го скъса; продължаваше да се бори с него, дълго след като то беше скъсано.

Когато на следната сутрин излезе от къщата на прислугата, главният ратай отново видя Робър легнал пред стълбата, със скъсания край от въжето на гердана си. Лежеше там и чакаше Джил.

След малко пристигна Ирам, яхнал магарето си, и пак го отведе. На полето край каруцата той му сложи съдина с храна, каквата не бе получавало още нито едно от неговите кучета: пилешко месо с ориз. Готвачката му го беше дала за Робър. Но Робър не се докосна до вкусното ядене.

— Дебелоглавец си ти! — каза Ирам. — Би могъл да живееш добре. Защо си решил умишлено да умреш от глад?

Той бе извадил един чувал със слама и няколко дъски; скова от тях колибка за Робър. Вътрешността ѝ бе покрита тъй със слама, че стана топла — там не проникваше вятър. Робър се вмъкна в колибката и вече не мръдна оттам.

Не беше ставало нужда Ирам да прави колибки на Коли. Той спеше при него в каруцата. През студените нощи се промъкваше до Ирам и двамата се топлеха взаимно. Овчарят потъна в спомени за верния стар приятел. След вечеря те седяха край загасващия огън пред каручката; тогава Коли слагаше глава на неговото коляно и го гледаше с хубавите си големи очи. А Ирам понякога изваждаше цигулката си. Но новият, вълкът, още дълго, може би дори никога, нямаше да дойде при него.

Като малко момче, Ирам беше израсъл сред овчари и овце в Унгарската пуста. Циганско чедо беше той. Една цигулка, направена саморъчно от сандъци за цигари и засукани овчи черва, бяха му дали циганите. Не си спомняше майка си и баща си.

Загърнато с дългия овчи кожух, който стигаше чак до глезените му, момчето стоеше тогава по цял ден, от сутрин до вечер, при овцете. Зиме носеха кожусите с козината отвътре срещу студа, лете — с козината отвън срещу жегата. Нощем спяха увити в тях.

Под тоя прекалено голям кожух момчето мъкнеше своята цигулка. На нея то свиреше в полето пред овцете своите фантазии. Нищо друго не можеше — само да пази овце и да свири на цигулка. Когато стоеше на полето сред стадото, представяше си, че стотици хора са се събрали около него, за да слушат как свири. Ала тая глупава четирикрака концертна публика само пасеше неспирно трева, блееше и гледаше цигуларя с безизразните си овчи очи.

Един ден го откриха през време на музикалните му упражнения, ала вместо да го отупат, както малкият очакваше, уреди му почетно тържество. Унгарците обичат свиренето на цигулка повече от всичко. Вечер, след като привършиха работа, караха момчето да свири. Тропаха ботушите, развяваха се пъстрите поли на девойките. Чардаш!

Овчарите танцуваха със селските моми по цели нощи, чак докато въвн проблеснеше утринната заря. Видеха ли, че има опасност циганчето да рухне от умора от масата, даваха му да пие вино и подсладена ракия. А когато при някакво сбиване цигулката се счупи и момчето заплака неутешимо с горчиви сълзи, защото тя бе единственото нещо, което то притежаваше, купиха му истинска цигулка. Не се поскъпиха. Събраха парите. Трябваше да купят хубава цигулка. Искаха да си имат своята музика, за нея нищо не им се свидеше.

Един ден Ирам избяга с цигулката си. Цели десет години беше пасъл овце и беше свирил за танци, но се чувствуваше роден за музикант.

Започна като концертиращ цигулар ту в едно, ту в друго малко кафене в големия град Будапеща. Да свири можеше, а сега като всеки начинаещ — трябваше да изучи нотите. На осемнадесет години той се научи от едно букварче да чете и да пише. Нищичко не знаеше за света. Като беден, нищо неподозиращ Робинзон, той скитахше с калъфката на

своята цигулка из милионния град, живееше в мизерна таванска стаичка и учеше. Каквото спечелеше, пръскаше го за книги и за театрални билети, дълго трябваше да изплаща един фрак, даден му от някакъв вехтошар в старата част на града. Използуваха го и го лъжеха.

Сетне му потръгна. Наеха го за главен цигулар в голямо кафене край Дунавския кей. Вечер лампите блестяха като огърлица от перли край брега на реката. Сложеше ли Ирам цигулката под брадичката си, разговорите около масата стихваха. Кой беше тоя млад мъж с черните цигански къдри, този вълшебник с цигулката? Хубавици със скъпи дрехи му се усмихваха.

Дотогава той беше седял в концертната зала само като слушател, ала един ден самият той застана на подиума и стотици люде се бяха събрали и слушаха свиренето му. Онова, за което беше мечтал някога сред овцете в Пустата, се беше сбъднало.

Но той се върна пак при овцете. Не в Пустата, купи си билет за Америка, заряза всичко. То бе внезапно бягство от хората. Никой не научи причината.

В големите американски градове той би могъл да има като цигулар още по-бляскави успехи, но избяга до самия край на цивилизования свят, в просторните прерии на северозапад. Там не питаха никого защо е дошъл. Само цигулката си беше донесъл Ирам. Тя не бе вече същата, която му бяха купили на времето овчарите в Пустата.

Върху тази цигулка, която той извади сега от кутията и приближи до ухото си, докато настройваше нейните струни, можеха да се прочетат на пожълтяла от времето табелка следните думи: „Antonius Stradiuarius Cremonensis Faciebat Anno 1713.“

Цяло състояние струваше този инструмент. Да би поискал, Ирам можеше да си купи за него свое собствено стадо овце. Сега държеше скъпата си цигулка в овчарската каручка.

Той седеше отново при своята четиринога, хрупаща трева, блееща публика, при овцете, където беше започнал да търси музиката. Черните цигански къдрици, за които жените бяха мечтали, сега вече бяха станали сиви. Онзи живот в светлината на прожекторите беше отминал навярно завинаги. Над просторната прерия тук грееше единствено самотната луна.

Ирам сложи цигулката под брадичката си. Онова, което засвири, беше от Шуберт — песен, изпълнена с копнение, която глъхнеше в

нощта.

Никой не слушаше тук, когато майсторът свиреше. Или може би някой все пак слушаше? Робър беше излязъл от своята колибка. Втренчено гледаше той човека, който стържеше с пръчка по своето парче дърво и изтръгваше от него песни, които изпращаше към луната. Опашката на Робър почна да потропва в такт също както тогава, когато беше доловил откъм прерията песента на койота. И ето, той почна да приглася на песента по свой начин: „Хууууу — хууууу — хууууу...“

Тогава Ирам накара цигулката на Страдивариус да заплаче с дълги, провлечени тонове, прилични на вой. Импровизира прериен концерт с множество животински гласове — в него мяукаха котки, виеха вълци, пееха койоти, клявкаха лисици, а Робър му акомпанираше с вой така, че над челюстите му се издигаше пара; нощта бе студена. И ето, сега се намесиха и други виещи гласове — на койоти и вълци, от много далече, клявкаше и една лисица.

Ирам се беше покачил върху сандъка на Робър и стоеше там със своята вълшебна цигулка, както някога на подиума на голямото кафене край Дунавския кей. Сега вече той не свиреше на хубавиците, а на животните под безкрайното небе, ширнало се над прерията. Звездите блещукаха. Лъкът се плъзгаше бавно по струните, къдриците паднаха над челото на музиканта. Никой не виждаше колко бяха посивели.

Но ето, Ирам затвори цигулката в калъфа. Концертът бе свършил. А след малко, когато вече лежеше в каручката, той чу как вън, в мрака, Робър изяде храната си. Ирам се усмихна. Ръката му нежно се плъзна по кутията на цигулката, която беше до него. Голям успех бе извоювал още веднъж със старата си вълшебна цигулка. Спечелил беше приятелството на един вълк.

Приемайки храната, вълкът Робър бе дал да се разбере, че желае да остане при него. Човекът беше вил заедно с вълците, сега вълкът гледаше на него като на равен, сближил се беше с него.

Ала на следната сутрин сандъкът пак беше празен и Ирам реши, че вече е сторил достатъчно за този твърдоглав вълк. Донесъл му беше най-хубавата храна, сковал му беше колибка за спане и я бе тапицирал меко със слама. А на това отгоре беше изнесъл заради него цял концерт. Всичко това напразно!

Ирам оседла магарето, яхна го и потегли с него в полето при овцете. Смятал беше през този ден да вземе със себе си и Робър.

Сега вече трябваше да си набави овчарско куче, на което да може да разчита, без куче нямаше да се оправи със стадото. Жалко! С какво удоволствие би държал при себе си Робър...

ПОСЛЕДНАТА ГОНЕНИЦА

На разсъмване Робър се измъкна от колибката и отърси козината си. Локна от съдинката с вода.

В този миг погледът му падна върху койота. Позна го веднага, въпреки че оттогава бяха изтекли две години.

Вълкът не забравя.

Бавно тръгна към койота, впил като вкаменен погледа си в него. Койотът се озъби и изръмжа, сякаш възнамеряваше да приеме борбата тук, на място. Но нямаше такова намерение. Стояха един срещу друг на няколко разкрача. Робър не издаваше нито звук. Бавно, съвсем бавно поставяше лапа пред лапа. Космите над гръбнака му настръхнаха. Втурна се изведнъж — бърз като стрела — към койота, ала той вече беше побягнал. Тичаше в зигзаг, вълкът не можеше да се мери с него по бързина и по ловкост. Койотът спечели преднина.

Сега вече двамата бяха далече в прерията. Ако би искал, койотът можеше да избяга, но той се позабави, пусна вълка почти до себе си, измъкна му се с един страничен скок и почна да ситни пред него. И това беше игра на гоненица, както на времето, само че този път тя се водеше на живот и смърт.

В този миг, сякаш изникнали от земята, се появиха още два койота, но и сега, когато бяха вече трима, те още не смееха да преминат към нападение. Робър не откъсваше погледа си от първия. После изскочиха още два койота. Сега вече бяха петима срещу един. Той бе попаднал в засадата точно тъй, както я бяха замислили те. Петимата койоти почнаха да кръжат наоколо му все по-отблизо. Изведнъж те се спуснаха едновременно върху него.

Робър се хвърли върху оня, с който имаше да оправя стари сметки, но още преди да успее да го стигне, три от койотите увиснаха на неговата гъста козина. Единият от тях го беше стиснал за шията, близо до гърлото, до опасната точка. Той ги отърси от себе си, запрати на земята онзи, който беше увиснал на шията му, с такава сила, че той се търкулна презглава; още преди койотът да успее да скочи на крака,

Робър бе вече отгоре му и прехапа гърлото му с убийствените си кучешки зъби.

Сега вече можеше да си поеме дъх. Стоеше, разкراчил нозе, койотите не смееха да го доближат. Отново го обкръжиха. Робър нямаше тилово прикритие, не можеше да стои спокойно на мястото си и да остави нападателите да се доближат, принуден бе непрестанно да се извързва насам-натам. Един от койотите успя да го захапе за предната лапа и го повали. Моментът беше критичен, тутакси всичките се хвърлиха връз него. Ала той сполучи да се надигне, изхапа ги, прескочи един от тях, който бе паднал по гръб, и побягна да спасява живота си. Ала така би изгубил играта. Защото сега и четиримата се втурнаха след него, бяха по-бързи и по-ловки. Стремяха се да захаят краката му. В последния миг успя да намери прикритие.

В една падина имаше стара, вече напусната дупка на прерийно куче. Вълкът не би могъл да се вмъкне в нея, тъй като прерийните кучета са дребни гризачи, малко по-големи от лалугерите. Но по-късно в тази дупка беше ровила и една лисица, която на драго сърце използва труда на другите. Лисицата скоро се беше отказала от ровенето, но дупката, която бе издълбала, беше достатъчно голяма, за да се скрие в нея Робър. Нека сега припарят само до него койотите. Те гледаха да са по-далеч от опасните вълчи зъби, които блестяха насреща им от дупката.

Сега тримата от тях се отдалечиха. Пред пещерата остана само един — тъкмо онзи, който трябваше на Робър. Този път, както изглеждаше, той бе съвсем сам. Беше се отпуснал на земята, сложил бе глава върху предните си лапи и се взираше в очите на вълка.

Това беше най-дръзкото предизвикателство.

Всъщност останалите трима се бяха промъкнали изотзад в падината и лежаха в засада, готови за скок върху дупката на прерийното куче. Но колкото и да беше хитър, койотът не беше предвидил едно — Робър ще може да съзре неговото коварство и подлост в очите му. Защото в тях се отразяваха главите на тримата разбойници, приклепнали и готови за скок. Достатъчно бе да направи само крачка извън своето закритие и тримата койоти щяха да скочат на шията му, а четвъртият щеше да му прегризе гърлото.

Изведнъж отраженията на трите остромуцуности глави изчезнаха. След секунда и койотът забеляза това, ала вече бе твърде

късно. Едва беше успял да се изправи на нозе, за да побегне, когато вълкът прехапа гърлото му. Койотът беше изгубил играта.

В далечината през прерията крачеше някакъв мъж, носеше под мишницата си пушка. Той би могъл да бъде който и да е, но по една случайност беше пастирът Маки. Придружаваше го кучката Дай.

Ето защо бяха изчезнали койотите. Бягайки, те се разделиха и тичаха ниско приведени в зигзаг.

От падината Робър не можеше да види човека и кучето. Той описа кръг около умъртвения койот, неговия враг, който беше желал да му напакости от чиста злоба. После изкачи малкото възвишение отвъд падината и зърна в далечината човека с кучето. Вятърът духаше откъм гърба му, не можеше да го подуши.

Човекът спря. Видя над един от далечните хълмове, на фона на небето, очертанията на някакъв вълк. Разстоянието беше прекалено голямо, но той се изкуши да опита пушката си. Опъна петлето и се прицели. Вдигна се малко облаче. Робър почувствува лек удар в хълбока, слаб гърмеж стигна до ушите му.

Ударило го беше само едно камъче, подскочило оттам, гдето се бе забил куршумът. Робър подви опашка и побягна.

РОБЪР ПАЗИ ОВЦЕТЕ

Тази сутрин Ирам имаше много работа и ядове със стадото си. Няколко от овните хлопатари бяха побягнали нанякъде заедно със свитата си. Яхнал своето послушно магаре Мустафа, Ирам обикаля цели часове, докато откри отделните групи и ги прибра при стадото.

По овците личеше, че кучето липсва. Те се подчиняваха лениво и неохотно. Ирам можеше да си ругае, докато пресипне. Той пляскаше с камшика. Изравяше с дългата си лопата буци пръст и ги мятеше по упорстващите овце. Ала техните кожи бяха дебели и това не ги вълнуваше много. Само куче можеше да им вземе страха.

Овните хлопатари играеха важна роля в голямото стадо. Прибавеха ли се в сметката и тазгодишните агънца, сега стадото броеше двеста и четиридесет глави. Още в прерията, където през пролетта стадото пасеше до изкъпването и подстригването на овците, бе трудно да не ги изпуснеш от поглед. Прерията не е равна поляна, а пустош. До тая земя не се докосва нито плуг, нито брана, нито някакво семе или култура. Там има хълмове и падини, и пропасти, гдето стотици овце могат изведнъж да изчезнат от погледа ти. Бодливи храсти растат буйно по скатовете, сиво-зеленикавият див пелин, това пустинно растение, се издига на височина колкото човешки бой и пречи на видимостта.

Още по-трудно бе пазенето в планината на лятната паша.

В детските книжки представят овците като мили, мирнички и чисти животни. Но в действителност те са тъпи и глупави, своенравни и зловни и съвсем не са чистоплътни. Преди стригането ги къпят в реката, но и след това къпане далеч не са толкова снежнобели, както ги рисуват по картинките в детските книжки. Бели са само новородените агънца. Те се открояват с блясъка си сред мръсното стадо, когато то напуска зимните си кошари.

В детските картинни книги милите овчици носят на шиите си камбанки, вързани с небесносини кордели. Действително, овните хлопатари в стадото на Ирам носеха звънци, само че не на

небесносини кордели, а вързани за шиите им с ремъци. Помежду си тия звънци бяха съгласувани по тон, всеки от тях издаваше особено звънтене. Музикантът Ирам си беше измислил сам тази мелодия. По звънтенето на камбанките той можеше да разбере дали неговите овни хлопатари са на едно място, а заедно с тях и цялото стадо. Защото всеки от овните биваше неотклонно следван от група овце, от своята свита.

Щом някой тон от съзвучието на звънците липсваше, бил той „до“ или „ми“, Ирам знаеше, че един или друг от овните хлопатари се е заблудил заедно със своята свита или пък е побягнал от проклетия, тоя Моцарт или Верди. Ирам бе нарекъл своите овни хлопатари с имената на прочути композитори. Един се казваше Майербер, друг — Доницети, трети — Маскани, четвърти — Йохан Щраус. Страшен кръшкач беше този негов Йохан Щраус, царят на валса.

То се знае, за едно такова музикално пасене на овце човек трябваше да има и музикален слух. Ирам го имаше.

От време на време той преброяваше свитата на различните композитори. По начало пазенето на едно голямо стадо си е постоянен урок по смятане.

Господин Тъпър, собственикът на животновъдната ферма, твърдеше, че в целия край не можело да се намери по-добър овчар от Ирам.

След всичките ядове през този ден за овчаря все пак имаше и една радост. Робър си беше дошъл. Върнал се беше самичък.

Не че се втурна да го посрещне радостно. Лежеше си в сандъка, който овчарят му бе приготвил за спане, и се подаде оттам едва когато Ирам му остави съдинката с храната. Робър лакомо я изгълта.

Ирам си даваше вид, че не се интересува от него. Но тайно го наблюдаваше. Направи му впечатление, че животното се държи боязливо и някак наплашено. Когато след яденето посегна да го погали, Робър се дръпна, подви опашка и се пъхна в сандъка си. Явно беше, че през този ден той беше набрал някакъв лош опит.

Може би главният ратай го беше прогонил с камшик от двора.

Ние знаем онова, което Ирам нямаше как да знае. Камъчето, ударило Робър, забиването на куршума в земята, гърмежът на огнената светкавица, стигнал до него от далечината, го бяха наплашили до смърт. Обстоятелството, че в страха си той не беше избягал вече във

фермата, а при овчарската каручка, доказваше, че сега вече се чувства у дома си тук, че тук му е мястото.

Беше се сприятелил с овчаря.

На следната сутрин Ирам взе Робър за пръв път със себе си на пасбището.

Мъгла беше покрила прерията. Овцете току-що бяха станали и почваха да пасат, агънцата стояха около майките си и блееха. Робър пристъпваше зад ботушите на Ирам, точно по следите им, привел глава към земята, ноздрите му се движеха. Беше надушил овцете.

Ала ето че и овцете подушиха вълка. Онези, край които минаваше, преставаха да пасат и вторачваха очите си във вълка, който се държеше като куче. Овните хлопатари вдигаха рога и се пулеха: изведнъж сред тях се бе появило куче, не, вълк! Или може би все пак беше куче? Седеше до овчаря като същинско куче.

Ирам почна първия си опит с вълка. Изсвири с уста и посочи с дръжката на лопатата. Отначало той го пращаше след магарето, но скоро Робър разбра, че след изсвирването трябва да се спуска само натам, накъдето сочеше тоягата. И щом го зърнеха, изостаналите или отклонилите се овце сами хукваха обратно при стадото; не допускаха да се стигне дотам, той да се нахвърли отгоре им. Покрай застарелия Коли овцете бяха изгубили дисциплината си, тичаха ту насам — ту натам, както им хрумнеше, и се пръскаха надалеч в полето. Често овните хлопатари бяха заставали насреща му със заплашително сведени рога. Сега главите на всички овце мигновено се надигаха от земята, щом Ирам свирнеше. Всички вперваха поглед във вълка. Истинско удоволствие бе за овчаря да работи с Робър.

Ала старият Ирам познаваше своите овце и не си правеше илюзии, че и занапред ще остане все тъй, както през този първи ден. След известно време овцете привикнаха с миризмата на вълка и страхът им от него намаля. Този мним вълк не им правеше нищо, не закачаше и агънцата. А и не скачаше отгоре им като зло куче. Не беше истински вълк, но не беше и истинско куче. Не лаеше.

— Издай някакъв звук! — заповяда Ирам и му даде пример. — Ау, ау, ау!

Когато иска, вълкът може да лае. Робър не искаше.

ТРЕТОТО АГНЕ

След изкъпването и остригването на овцете стадото потегли към планината, тръгна покрай реката, която извираше от планинските височини и течеше с широки завой през прерията. Магарето Мустафа беше запрегнато пред овчарската каручка.

По пътя вълкът подтичваше край магарето, двамата се бяха сприятелили. Тоя сивушко не правеше опити да го рита като конете. Вечер, когато го разпрягаше, Ирам виждаше, че вълкът се отпуска на земята пред магарето. Магарето свеждаше към него муцуната си. Дватама изглеждаха тъй, сякаш имаха да си казват нещо.

През тази година пролетта дойде с горещини и суша. Струваше ти се, че е настъпило вече жарко лято; тревата в прерията избуя и изсъхна — хранителността ѝ бе незначителна. Маки скиташе със своето стадо говеда, за да търси храна из прерията, стадото беше пръснато на голяма площ. Маки бе взел със себе си две млади момчета, за да му помагат, двама каубои^[1]. Спяха на открито, за възглавници използваха седлата. Конете пасяха, кучетата лежаха наоколо. Каручката служеше само като склад за хранителни припаси.

Настъпило беше доброто време. Овцете пасяха по ливадите в планината. Тук горе тревата бе ниска и сочна. Растяха планински цветя — маргаритки и тинтяви, — наоколо пърхаха пеперуди.

Буйни потоци клокочеха и се пенеха, между камъните им пъргаво сновяха пъстърви. Имаше дълбоки пропасти, гдето водата шумеше загадъчно, имаше и гори; но колкото по-нависоко се качваха, толкова по-ниско се свеждаха дърветата, докато накрая почваха да лазят по земята. Това бяха клековете, които в съюз с трънливите храсталаци спираха лавините, когато снегът почнеше да се топи. Те скриваха мармотите и планинските зайци от зорките очи на орлите сред сините небеса.

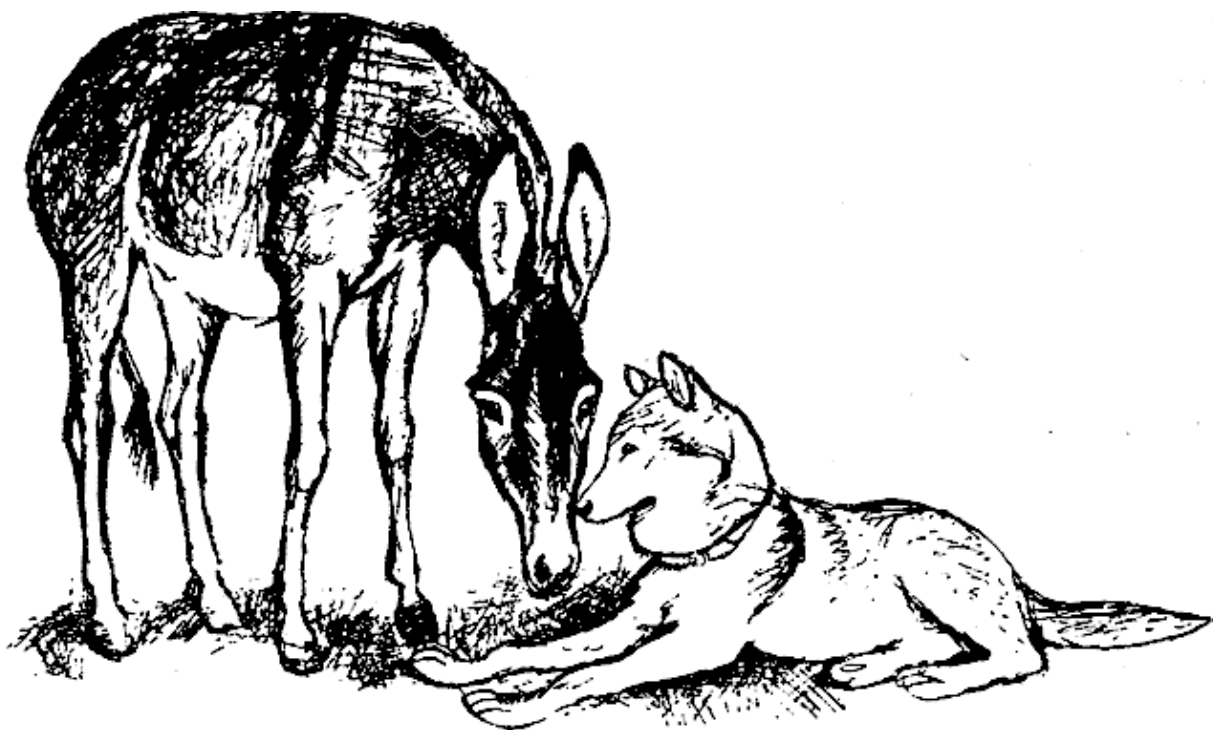
Камбанките на овните звънтяха в хармонично съзвучие, обилната храна задържаше стадото заедно. Весело подскачаха агънцата сред пъстрите цветя, всичко изглеждаше почти тъй, както в детските

картинни книжки. Трябваше да се внимава само за кръжащите в небесата орли, които можеха да станат опасни за някое агънце. Те се спущаха светкавично, широко разперили нокти, сграбчваха плячката си и я издигаха високо във въздуха.

Когато Робър беше наблизил, нямаше опасност. Орлите съзираха пазача и се оставяха да бъдат отнесени от възходящия порив на вятъра.

Тази картина наистина бе в състояние да смае естествоизпитателя. Сред овцете и агнетата на планинската поляна, сред мелодичния звън на хлопатарите, сред цветя и пеперуди лежеше вълкът и приличаше козината си на слънце. Ако не беше зеленият гердан на шията му, човек би могъл да повярва в чудесата на природата. Тия овце не проявяваха и сянка от страх пред своя смъртен враг. Хрупкаха трева досами него и блееха под носа му. В игрите си агънцата го прескачаха. А той дори не помръдваше. Ирам спокойно можеше да го остави сам със стадото.

Сега той разполагаше със свободно време. Понякога се изкачваше високо в планината и гледаше отгоре към сивкавата прерия и широкия свят. Колко далеч бе светът! Или пък събуваше ботушите, запирателите си и заставаше с въдицата си сред леденостудения планински поток, за да лови пъстърва с изкуствената муха, която сам си беше направил. Или пък вземаше пушката си и убиваше някой планински заек или няколко планински яребици. Ирам не беше страстен ловец, не стреляше за удоволствие, а защото за тенджерката му беше необходимо парче месо. Робър все беше гладен и почти не можеше да се насити. Но никога не го придружаваше на лов. На времето Робър се беше страхувал от черните братя и от клещите, сега вече това бе отминало. Справил се беше и с въжето. И все пак беше останало едно нещо — тази цев, от която изскачаха мълнии и гръмотевици и която поразяваше отдалече. Появеше ли се Ирам с гръмотевичната си цев, Робър подвиваше опашка и се пхваше в своя сандък за спане. Късите му вълчи уши се свиваха и той се гушеше в очакване да чуе пак непонятния шум от далечината, както тогава, когато бе чул пушечния гърмеж в планината, усилян и повтарян от ехото.

И малкото магаре Мустафа се наслаждаваше на ваканцията си, след като дни наред беше влачило каручката на Ирам през прерията. Тук, горе в планината, то намери богат избор от магарешки бодли, своята любима храна. Често му идваше на гости неговият приятел. Вълкът Робър се изтягаше пред него и магарето спускаше муцуна към главата му. За какво ли може да разказва едно магаре на един вълк?

Понякога Робър изчезваше. Тогава Ирам го виждаше пак едва на следната сутрин. Подозираше го, че ходи на лов. А при овчарското куче ловът се смята за престъпление; то трябва да проявява интерес само към стадото си. Но Ирам не можеше да се сърди на Робър за това. Та нали той не беше овчарско куче, а вълк. Ирам се беше влюбил в тоя вълк до полуда. Не би го отстъпил никому за никаква цена.

На няколко часа разстояние от тях в планината беше изведено на паша друго стадо овце и един ден на гости на Ирам дойде съседският овчар Андрей, когото всички наричаха Анди. Яхнал катър, Анди яздеше бавно нагоре в планината по козята пътека, придружаваше го голямо куче вълча порода.

Кучето почна да души наоколо. И ето че откри Робър. Козината му настръхна. То тръгна към него с ръмжене, бавно премествайки лапа пред лапа, протегнало шия, оголило зъби.

— Извикай обратно псето си — каза Ирам и посегна към своята гегга.

Анди подсвирна, но кучето се подчини неохотно и не изпускате от очи смъртния си враг. Размърдаше ли се Робър, то ръмжеше и ръмженето му приличаше на тътнеж от далечна буря. Робър се пхна в сандъка си.

— Чудно куче си имаш — подхвърли Анди, който бе проследил с поглед Робър. — Гледай го как си влачи опашката.

— На мен ми харесва — заяви сухо Ирам.

— Как се казва?

— Робър.

— Такъв си е и на вид! — засмя се Анди. — Като истински разбойник.

Същото беше казал и бащата на Джил.

„Какво ли е дошъл да иска от мене този?“ — питаше се Ирам.

Овчарят Анди беше слязъл, но не разседла своето муле, следователно не възнамеряваше да остане дълго. Изпод седлото се подаваше приклада на една уинчестерова карабина.

Огненочервена коса имаше Анди, цялото му лице беше на лунички. Дъхът му миришеше на ракия.

— Ти си тръгнал по пътеката на войната, а? — рече Ирам и посочи с глава карабината, окачена на седлото. — Да не би да са се появили най-послед диви индианци?

— По-лошо! — рече Анди, измъкна шишето с уиски и отпи една глътка. Подаде го на Ирам и седна в тревата до него. — Вълци!

— Вълци ли? Сега, посред лято?

— Даго, тук! — изрева Анди и метна един камък по своето куче.

Междувременно то бе пропъзляло изотзад до сандъка на Робър и сега двамата яростно ръмжаха и се боричкаха. Робър беше в по-изгодно положение, тъй като имаше закритие. Даго се оттегли. „Пак ще те спипам!“ — изръмжа заплашително той.

— Той инак не е такъв, Даго де — рече Анди, — но откак надуши вълците, стана съвсем свиреп. Дресиран е специално за борба с вълци.

И отново надигна бутилката.

— Та тъкмо затова съм дошъл, исках да те питам не си ли усетил насам вълци.

— Не.

Ирам напълни лулата си.

— Две агнета ми се губят.

— Може да ги е отнесъл орел.

— Орел! Откога почнаха орлите да разкъсват плячката си на земята, хм? Я погледни нататък!

Той беше скочил на крака и сочеше към небето. Ирам също бе забелязал от известно време един лешояд, който, разперил широко криле, кръжеше над върховете на сибирските кедри. Птицата на смъртта. Сега лешоядът се спусна надолу и изчезна между дърветата.

— Ела с мене — извика Анди, — и виж сам.

Ирам оседла магарето, двамата възседнаха животните си.

След два часа стигнаха до мястото. Даго прогони лешояда. На земята лежеше едно агне или по-скоро онова, което беше останало от него. Разкъсал го беше вълк и бе изял част от него, в това нямаше съмнение. Останалото бе почнал да кълве междувременно лешоядът.

— Орел ли е било или вълк?

Ирам кимна замислено.

— Очевидно вълчица, която търси храна за малките си.

— А защо, ако ѝ е трябвала храна, не е отмъкнала агнетата, хм? Това е вече третото. Виждаш сам, то е едва наядено. Точно както и другите две агнета.

Ирам сви рамене. Познаваше този вълк.

В същото време Даго възбудено душеше по земята, тичаше ту насам, ту нататък. Внезапно той нададе вой, последван от заплашително ръмжене; извърнал се бе нататък, откъдето бяха дошли. Там се намираше каручката на Ирам и там беше Робър.

— Довечера ще се заложа на пусия — рече Анди. — А утре ще ти покажа опашката му.

Ала той не можа да представи опашката, която се канеше да отреже като трофей от убития вълк. Причината за това не се криеше само в бутилката с уиски, към дъното на която прекалено често беше поглеждал, докато седеше в ловджийското си скривалище, така че като направи опит да се прицели в нещо, мушката в края на дулото на карабината почна весело да подскача. Причината не беше и в това, че навсякъде около примамката (остатъците от агнето) миришеше на следи от хора и кучета — нещо, което би прогонило всеки вълк.

Причината се криеше в обстоятелството, че тази вечер вълкът Робър бе завързан от Ирам с верига.

Заспивайки в каручката, Ирам чу дрънченето на веригата, с която се боричкаше Робър. Робър правеше опит да се справи с веригата по същия начин, както на времето с въжето, хапеше я е кучешките си зъби, дърпаше я и я разтърсваше. Ала веригата излезе по-силна. Съжаляваше го Ирам, но нима трябваше да остави Робър да бъде застрелян от червенокосия пияница?

[1] *Cowboy* — cow — крава, boy — момче, т.е. кравар. — Б.пр. ↑

ГЕРДАНЪТ

Вятърът духаше откъм долината. Вълкът Робър се приближаваше откъм планинския склон, беше заобиколил отдалеч и сега се провираще през гъсталака от клек и планински маргаритки. От прикритие до прикритие той се промъкваше към чуждите овце, винаги право срещу вятъра, така че да бъде господар на положението.

Отдалеч вълкодавът Даго не беше страшен. Освен него червенокосият имаше още две кучета — един шпаниел и един сетер. Сетерът е копой. Той не е в състояние да влезе в непосредствена борба с един вълк, но има изтънчено обоняние и надушва отдалеч. Ала при силния насрещен вятър тази вечер дори и сетерът не можеше да го подуши.

Беше ли му необходимо да се промъква към чуждото стадо като див, гладен вълк? Нима Ирам го оставяше да гладува? Не го тласкаше гладът — той грабеше просто заради самия грабеж, то си беше в кръвта му.

Душеше миризмата от чуждите овце трескаво, сякаш никога дотогава не беше подушвал и не беше виждал овце. Но към „собствените“ овце той бе равнодушен, тези овце бяха чужди!

Това не бе вече оня Робър, комуто Джил беше подарила гердан, на който можеше да се прочете неговото име. Хищник, голям див вълк беше този, който се притискаше сега в закритието си срещу вятъра, всичките му сетива, всичките му жили бяха напрегнати, ушите и ноздрите му потръпваха. На десет разкрача пред него бяха овцете. Той издебна подходящия миг и изскочи като стрела от прикритието си.

Досега беше грабвал и отвличал само по едно агне, но тази вечер натръшка една след друга три големи овце. Овцете са глупави, те предизвикват разбойника. Нападне ли вълк стадото, овцете избягват малко встрани, после спират и го гледат втренчено, а в това време вълкът поваля втората, третата овца; вълците издавят овцете от чиста кръвожадност.

Червенокосият лежеше в каруцата си до своето изпразнено вече шише уиски и хъркаше, ала кучетата веднага дотърчаха. Вълкодавът

Даго се нахвърли върху смъртния си враг, захапа го за гърлото, почна ожесточено да впира зъби. Захапването за гърлото обикновено убива веднага, но изведнъж Робър почувствува шията си свободна. Даго държеше в устата си гердана, който се беше скъсал. Още преди да успее да го изплюе, вълкът скочи отгоре му и прехапа неговото гърло. На храбрия малък шпаниел, който се хвърли към него, когато той побягна, Робър откъсна половината от дългото увиснало ухо, така че кучето побягна с плачевно скимтене. Сетерът тутакси офейка.

Робър изчезна в мрака. Спасил го бе само герданът. Страшният вълкодав Даго лежеше проснат сред поляната и държеше в окървавената си челюст разкъсания зелен гердан.

Тази сутрин кръшкачът Йохан Щраус беше изчезнал заедно със свитата си. Ирам почна да вика Робър. И тогава той се измъкна, куцукайки, от колибата си. Значи беше излизал и тази нощ.

— Пада ти се! — наруга го Ирам.

Но после прегледа крака, който животното влачеше, проми раната от зъбите (на шпаниела) и я превърза. Беше същата лапа, която беше превързала на времето Джил. Дали той си спомняше? Спомняше ли си още за това и Джил?

Ирам се зае да търси сам побягналите овце. Видя ги да се катерят високо по голите скали, също като диви овце — наложи се и той да се изкачи дотам и да прибере бегълците. Когато най-сетне събра свитата на царя на валсовете, той я преброи. Липсваха две овце.

Те лежаха долу, на дъното на пропастта. След като прибра при стадото Йохан Щраус и неговата банда, Ирам трябваше пак да тръгне нагоре, но сега вече трябваше да слезе и в пропастта. Едната от падналите овце беше мъртва, другата се беше свила и блееше. Той я нарами и пое обратно. Изморен бе до смърт от тежката работа през тоя ден.

Още отдалеч, докато вървеше по склона с овцата на раменете, Ирам забеляза, че магаренцето му си има компания. Катърът на неговия съсед стоеше до него и ядеше от хубавите му магарешки бодли. А на дишлата на овчарската кола беше седнал червенокосият, сложил на коленете си шишето с уиски.

— Какво става? — запита намръщено Ирам.

— Става, каквото става.

Анди прибра в джоба си бутилката с ракията. Ирам беше оставил пред себе си овцата и внимателно опипваше краката ѝ. Двата задни крака бяха счупени.

— Какви ли ядове не бере човек с тия гадини — каза той и поклати глава. — В пропастта лежи още една от овцете ми, мъртва е.

— При мене са мъртви три овце.

Ирам измъкна от каручката си празна тенекиена кутия и чувалчето с гипс.

— От какво са умрели?

— От същата... болест, дето тръшна трите агнета.

Ирам престана да бърка гипса в тенекиената кутия.

— Да не вземеш сега да твърдиш, че през този сезон някой вълк е разкъсал наведнъж три овце?

— Хм.

— Но не при стадото, нали?

— Насред стадото.

— А кучетата ти? Даго?

— Даго е мъртъв. Вълкът прегриза гърлото му.

Гипсовата каша в кутията се втвърди.

— Даго?! Но... това е невъзможно! Бих могъл да си представя само един вълк, който е в състояние да надвие твоя Даго — Черният капитан. Но откак паса тук овцете си, никога не съм го виждал като вълк-единак.

Червенокосият поклати глава. Той посочи към сандъка, гдето лежеше Робър.

— Ето го на къде лежи той, вълкът!

— Ти си луд!

Ирам прихна. Но кръвта нахлу в главата му, владееше се с усилие. Спомни си как Робър се беше върнал, накуцвайки, тази сутрин. Но невъзможно беше да е надвил огромния Даго...

— Не съм луд аз, ти си луд, че държиш вълк да ти пази овцете.

— Кучето си съм взел от фермата.

— Добре е, че ми го каза — рече Анди. — Но не се преструвай сега, че не можеш да различиш вълк от куче. Аз го познах още от пръв поглед.

— При мен той никога не се е докосвал до овца.

— Но затова пък при мене. Три овце, три агнета, прегриза гърлото на най-доброто ми куче и разкъса ухото на шпаниела. Това е вече достатъчно, не смяташ ли?

— Ти нямаш доказателства, че е бил моят Робър.

Червенокосият извади от джоба си разкъсания зелен гердан.

— Р-о-б-ъ-р — прочете той буква по буква на пластинката. — Това хубавичко нещичко — и той завъртя гердана около показалеца си, — измъкнах от челюстите на моя Даго.

Ирам не каза нищо повече. Той изхвърли засъхналия гипс от кутията, забърка нова каша, потопа бинтове в нея и почна да увива гипсовата превръзка около счупените нозе на овцата.

Анди се изправи.

— Е, ти ще трябва май да очистиш твоето... така наречено овчарско куче.

— Тъй ли мислиш? — отвърна студено Ирам. Продължи да превързва овцата. — Тебе обаче ще те... очистят, ако не изчезнеш веднага. И съветвам те, не се мяркай вече насам.

Изведнъж Анди се разбърза да иде до катъра си.

„НЯМАМ НУЖДА ОТ НОВО КУЧЕ!“

Сега ранената овца лежеше върху купчина листа под каруцата, протягаше гипсираните си вкочанени задни нозе и не можеше да разбере какво става с нея. Ирам се беше изкачил още веднъж до горния край на урвата, донесъл бе мъртвата овца и беше одрал кожата ѝ. Огънят прашеше. Ирам въртеше печеното на шиш.

Повика Робър.

— Това е последното ни ядене, преди да ни предадат на палача, драги мой — каза Ирам и потупа Робър по козината. — Но на теб собствените овце не ти се услаждат, знам, обичаш да си похапваш само от чуждите, от съседските.

Той отрязва от ребрата на печеното, поразмаха парчето във въздуха, за да изстине, и го подаде на Робър. Робър извърна глава и не докосна месото.

— Хайде, хайде, яж! Скоро тия овце няма вече да бъдат твои. Отсега нататък ще те преследват като престъпник. Ти не си крив, вълк си. Аз самият съм си виновен. Луд бях, дето те взех при себе си, така си е. Побъркан овчар съм аз, хахаха! Влюбих се в тебе, исках да те имам, само тебе и никого другиго. Прекрасно можехме да си живеем ние с тебе, ние двамата, приятели щяхме да си бъдем, стига ти да беше поискал. Но ти не ме обичаш тъй, както аз те обичам, глупав вълк такъв! Зная кого обичаш. Но ти си тъпак. Никога вече няма да я видиш своята любима Джил. Тя вече не се сеца дори за тебе.

Ирам си отрязва един бут от печеното и се наяде до насита.

— Хайде сега върви си при вълците, където ти е мястото. Ти не си приятел. Не те задържам.

Ирам дъвчеше с издути бузи. А Робър седеше и гледаше встрани от него.

— Ти ще загинеш от куршум — продължи Ирам. — Като мълния ще се вреже в тялото ти.

Но колкото повече говореше, колкото повече се опитваше да се раздели от него с думи, толкова по-гореща ставаше обичта му към това

упорито животно. Не можеше да се раздели с него.

Луната беше изгряла — сърп сред избледнялата зеленина на вечерното небе. Димът се виеше на спирала над догарящия огън.

Ирам извади от колата кутията с цигулката.

— Ще посвирия още веднъж за нас двамата, клетите приятелю — каза той, — за мен, за теб и за луната, там горе. Тя ще ти бъде последният приятел, студен приятел, по-студен и от тебе.

Той настрои и изпробва стария страдивариус, вълшебната цигулка, сетне сложи лъка на струните и засвири. Ала този път не последва прерийният концерт с животинските гласове. Нямаше вече причини да се вие срещу луната.

Ирам свиреше някаква неописуема смесица от музикални спомени — тъй както възникваха в паметта му. Свиреше валсове и чардаши, и нежни мечтателни мелодии, дълго свири така, заслушан дълбоко в себе си. Сивата коса висеше над челото му.

Робър седеше край него и не издаваше нито звук, ала той изглежда го беше забравил. И ето че млъкна и цигулката. Ръката на стареца се плъзна по нея, после той я затвори в кутията ѝ.

— Самият той го нарича куче, но то си е вълк — заяви Анди.

— Никакъв вълк не е — каза главният ратай. — Най-обикновено псе, което дотърча в конюшната при дъщеря ми. След като Джил замина, той пес продължаваше да лежи до стълбището пред къщи и я чакаше. Стана ми мъчно за него, клетия. Беше такъв един рошав. Наистина изглеждаше като вълк. И тогава дойде Ирам, поиска да вземе псето и аз му го дадох. Доволен бях, че се отървах от това куче.

— Вълк е — каза Анди.

— Глупости! — Главният ратай се изсмя. — Прилича само на вълк, но иначе си е куче. Ближеше ръцете на дъщеря, ми. Откога в конюшните дотърчават вълци, а? Виждал ли си някога вълк, който да лежи денем и нощем пред стълбището и да чака някоя госпожичка? Не съм луд, че да дам на един овчар вълк да му пази стадото.

— Той разкъса три агнета и три овце от моето стадо и прегриза гърлото на моя Даго.

— Я не разправяй глупости! Това псе да надвие Даго, този великан...?

Овчарят Анди кимна утвърдително.

— Ето гердана, който измъкнах от челюстите на мъртвия Даго. Искам обезщетение.

Недоумяващ, главният ратай въртеше в ръката си зеления гердан, който лично беше поръчал за кучето Робър.

— Вярно ли е всичко това, Анди?

Ирам нямаше пушка като Маки, нито карабина като Анди, имаше само стара ловджийска кремаклийка за стрелба със сачми. Сега тя беше опряна на едно дърво и бе заредена.

Твърдоглав старец беше Ирам. За нищо на света не искаше да даде Робър.

Но ето че един следобед пристигна главният ратай Лиза. Тъндърболт, на чийто гръб яздеше той, се катереше с усилие из планината; накрая конникът слезе от седлото и поведе животното.

— Ехей! — извика той още отдалеч (беше видял пушката до дървото). Придружаваше го хубаво, голямо черно куче.

Любезен човек. Впрочем в кобура под дрехата си той носеше един колт, както забеляза Ирам.

— Е, как е, що е? — подхвана той. — Прекрасно е тук, горе, сред чистия планински въздух!

В долината едва се издържало от жега. Предсказвали били сурова зима.

Той измъкна бутилка портвайн и се огледа за тирбушон. Ирам му подаде ножа си. Бутилката почна да минава от ръка в ръка.

Лиза остави бутилката и посочи с брадичка към черната кучка (Робър се беше прибрал в сандъка си).

— Казва се Аста, харесва ли ти? Тия кучки са най-добрите овчарски псета — привързват се към господарите си, но след стадото търчат до скъсване. Трябва да те помоля за извинение, дето тогава ти дадох тоя калпав... пес; стана грешка. Сега Аста е твоя. Аста, иди при новия си господар и му подай лапа като добро куче!

Аста не подаде лапа, но седна пред Ирам и сложи муцуна на коляното му. Ирам я погали по главата.

— Виждаш ли — каза Лиза, — Аста се сприятели вече с тебе.

— Не ми трябва ново куче — каза Ирам.

— Овчарят Анди се оплака от... твоето куче. Искаме да го сменим. Аста ще остане при теб, а пък аз ще си прибера пак другото куче. Размяната е изгодна за тебе.

— Затова си дошъл с револвер, нали?

— Този вълк е разкъсал три агнета и три овце и е прегризал гърлото на едно голямо куче.

— Защото овчарят е лежал пиан в колата си. Ако си беше отварял очите, това нямаше да се случи.

— Възможно е. Но вълкът трябва да се махне оттук, сам разбираш, че е така.

— Кой ти е казал, че е вълк? Нали ти ми даде куче. Едно добро овчарско куче.

— Хубаво овчарско куче! — изсмя се главният ратай. — Но ти знаеше, че е вълк, вие двамата с Джил сте знаели.

— Не — излъга Ирам. — Джил го смяташе за куче.

— Ти обаче си знаел. Защо не ми каза нищо?

— Защото исках да го взема.

— Но това е истинска глупост — да използват вълк за овчарско куче!

— Ти не разбираш нищо от тия работи. Аз зная, каквото зная.

— Той трябва да се махне оттук.

— Не — каза Ирам.

— Поразмисли си още — рече главният ратай. — Можеш да получиш Аста по всяко време. След няколко дни ще намина пак.

Главният ратай Лиза възседна коня си, свирна на хубавата черна кучка, която погледна към Ирам, и си тръгна. Пълното още до половина шише е портвайн остана на земята. Ирам го ритна, то се търколи надолу по склона и съдържанието му се изля по тревата.

ШЕРИФЪТ СТРИКЛЕНД

Две седмици по-късно шерифът Стрикленд яздеше заедно с двамина свои помощници към планината, през обжарената от слънчевия пек прерия. И тримата носеха високи широкополи черни шапки, а на жилетките им лъщяха полицейски звезди. От кобурите на покритите им с патрони пояси се подаваха дръжките на тежки колтови револвери, от закопчалките на седлата им висяха ласа.

Дотам се бе стигнало със стария овчар Ирам, че трябваше да изпратят при него полиция. Той ходеше все с кремъклияката си и не даваше на никого да припари при него в планината. Още веднъж господин Тъпър (който сега вече знаеше как стоят работите) беше натоварил своя главен ратай и овчаря Анди да идат при Ирам. С тях пак беше отишла и Аста, хубавата черна овчарска кучка. Ала те не бяха успели изобщо да стигнат дотам, че да говорят с Ирам. От тридесет крачки разстояние, скрит зад стъблото на едно дърво, с пушка, насочена към тях, той им беше извикал да се връщат.

— Разхлопали са му се дъските на Ирам!

Господин Тъпър не каза това с яд. Жал му беше за превъзходния стар овчар, най-добрия в цялата околност, както бе заявил той. Над десет години беше служил Ирам при него.

Не за пръв път се случваше на някой овчар да... му се разхлопат дъските от самотуване, както казваха в такива случаи. Половин година, а понякога и по-дълго тия хора не виждаха човек. Живееха само със себе си и със своите животни и изгубваха способността да разсъждават разумно, ставаха жертви на някаква идея фикс.

Да използваш вълк за овчарско куче!

— Аз съм виновен, аз го дадох на овчаря — каза главният ратай.

Кой беше виновен? Може би Маки, защото застреля майката на вълчето? Или гърмящата змия, която в уплахата си захапа със своите отровни зъби Бъни и Фъни? Или пък кучката Дай, защото взе под своята майчинска закрила изоставеното вълче? Или койотът, който примамил с подлостта си малкия вълк във фермата? Или Джил, която се зае с животинчето и превърза изхапаната му лапа? Или овчарят Ирам,

който се беше влюбил до полуда в този вълк? Никой — нито човек, нито животно не беше виновен. Всичко, каквото бе станало, беше добро.

Един катър се зададе насреща им. Напреко върху седлото лежеше по корем овчарят Анди.

— Стреля по мене. Ранен съм — простена той.

— Къде те улучи?

Анди посочи онази част от тялото си, която обикновено служи, за да се сяда с нея върху седлото.

— Чакай да видим! — рече шерифът и слезе от коня.

Оказа се, че в споменатата вече част от тялото се бяха забили доста сачми, но не надълбоко. Изстрелът изглежда бе даден от голямо разстояние, а и кожената обшивка на брича беше понамалила пробивната сила на сачмите.

Един от помощниците донесе чантата с превързочни материали и помогна при малката операция. Шерифът извади с пинсета една след друга сачмите, след това почистиха раненото място с алкохол и го покриха с лейкопласт.

— Готово — каза шерифът, — а сега разправяйте!

— Цялата история с Ирам и неговия вълк — тъй си помислил той — можела да се уреди по много прост начин — заразказва Анди. — За какъв дявол всичките тия преговори? Трябвало да се застреля вълкът и край.

И така, той се въоръжил от своята бутилка уиски с необходимата смелост — за което впрочем не спомена, но то можеше да се подуши, — после яхнал катъра си и отишъл до съседското пасбище. Вързал катъра за едно дърво и почнал да се промъква по нагорнището с карабина в ръка.

— Значи вие не сте бил натоварен, да речем, от господин Тъпър или от главния ратай Лиза да застреляте този така наречен вълк?

— Не — заяви гордо Анди. — Това си беше мое собствено хрумване.

— А кой ви даде правото за това? — запита шерифът.

— Че нали всеки има право да застреля един див вълк!

— Как ще докажете, че този „Робър“, който е пазил овцете, е див вълк?

— Ами нали той разкъса три агнета и три овце от моето стадо и прегриза гърлото на най-доброто ми куче!

— Пред очите ви ли стана това? Защо тогава не сте стрелял?

— Аз... аз не бях там. Но имам доказателство, че това е бил вълкът на Ирам! — викна Анди и извади от джоба си гердана. — Измъкнах го от устата на моето мъртво куче.

Шерифът огледа внимателно гердана.

— Склонен съм да ви вярвам. Но аз съм само шериф. Всеки съдия ще ви заяви, че няма див вълк със зелен гердан, а пък изобщо е изключено да има вълк, който пази овце. Ако сте бил на мястото, когато това куче или вълк е нападнало стадото ви, можел сте да го застреляте. Къде сте се дявал тогава вие?

— Аз... аз спях.

— Спях сте? Но нали кучетата са се разлаяли. Три кучета! Бил сте пиан, нали?

Червенокосият млъчеше.

— Хубав поспаланко, няма що — да му разкъса вълкът три овце и едно куче, а той си лежи в количката и хърка. Ако зависеше от мене, не бих ви държал на работа нито ден повече — заяви шерифът. — Във всеки случай не сте имал никакво право да се промъквате около пасбището на своя колега и да застрелвате неговото куче.

— Вълк! — поправи го Анди.

— Дори и крокодил да е било! Нямал сте право.

— Но аз... аз изобщо не го застрелях — заекна Анди. — Аз... аз не го улучих.

Лицата под широкополите черни шапки добиха изненадани изражения.

Тия хора бяха привикнали да улучват със своите колтови револвери от четиридесет крачки цел, голяма колкото разперена длан, и то по шест пъти в пет секунди. Карабини носеха само в особени случаи, например когато трябваше да заловят някоя въоръжена банда конекрадци.

— Не сте улучил? — усмихна се шерифът. — Всъщност това не изменя въпроса за виновността, но все пак е смекчаващо вината обстоятелство.

— След изстрела побягнах надолу по склона — завърши Анди доклада за своята героична постъпка — и тогава Ирам стреля по мене.

— С ловджийска пушка и сачми за зайци номер три. Радвайте се, че не са надупчили гърба ви с куршуми от карабина. Вие сте стрелял

пръв, вината носите вие. Но ние все едно че не сме чули нищо за тая глупашка престрелка. Не си заслужава. Какво ще кажете, момчета?

Помощниците му пренебрежително махнаха с ръце. Я гледай, не улучил дори с карабина!

Тримата мъже с високите черни шапки се заизкачваха с конете си из планината. Когато стана прекалено стръмно за конете, слязоха.

— Вие оставате тук, при конете — каза шерифът и се заизкачва сам към пасбището.

Постоя известно време скрит зад стъблото на едно дърво и огледа обстановката.

Старият овчар седеше на един сандък и опрял брадичка на дланта си, гледаше втренчено пред себе си. Косите му бяха разрошени. От дни насам не се беше ресал и мил. Изглежда, че наистина се... беше побъркал, както твърдеше господин Тъпър.

На шерифа Стрикленд никак не се нравеше задачата, с която бе натоварен. Трябваше сега да застреля това куче, за което твърдяха, че било вълк, а после да арестува стария овчар, защото заплашвал хората с пушката си.

„Не бъдете груб към Ирам — беше му препоръчал господин Тъпър, — той е стар човек, чувствителен човек. Никога вече няма да намера овчар като него.“

Но къде ли беше сега това забележително куче или вълк, който денем пазеше овцете, а нощем ги нападаше? Шерифът не можа да го открие никъде. А къде беше пушката, с която старият човек защитаваеше своето куче? Ето я там, горе, облежната на стария, изсъхнал кедър. Значи оттам беше подплашил той с изстрела си оня червенокос глупак.

Шерифът Стрикленд свали колана си с револвера и го остави до стъблото. Сетне отиде при стареца.

— Елате, Ирам. Аз ще ви отведа у дома ви.

Потънал в мисли, Ирам кимна.

— У дома...

— Къде е онова опасно... куче?

— Робър ли? Той не беше куче, а вълк. Той си отиде у дома преди мене...

— Не мога да си представя къде ли пък вълкът ще си бъде „у дома“.

— При вълците — каза Ирам.

После оседла магарето, уви кутията на цигулката в одеялото си и се качи на седлото.

— Готов съм.

— Господин Тъпър ми даде това за вас.

Беше плик със заплатата на Ирам. Ирам го пхна в джоба си.

— Тръгвайте — каза шерифът. — Сигурно ще намерите сам пътя си.

Шерифът Стрикленд си беше свил цигара. Седеше на дишлата на овчарската каруца и гледаше една малка земна катеричка, която държеше в предните си лапички паднало на земята парче сухар и го гризеше. А ето там колибката, която старият овчар беше сковал... за един вълк.

Вълкът беше пазил тия овце! Шерифът щеше да разкаже това на двете си малки момчета. Понякога той слушаше, когато майка им четеше от книгата с приказките. Там имаше една невероятна история за някакъв вълк, който изял една баба, само че след това бабата пак излизаше жива и доволна от корема му. Имаше там и някакво момиченце, наречено Червената шапчица. Приказката беше немска. При това в Германия вече отдавна нямаше никакви вълци.

„Истина ли е това?“ — питаха момченцата. И тогава майка им поглеждаше към бащата, а той не знаеше какво да каже. Но сега можеше да разправи на момчетата си за един вълк, който пазел овцете на господаря си и разкъсвал овцете на съседа. И ако след това го попитаха, с чиста съвест можеше да им каже: „Да, това е истина и се е случило тук, по нашите места, в моя собствен район“.

Шерифът стана и препаса край дървото колана с револвера, който беше оставил. Приятно щеше да му бъде, ако беше видял тоя приказен вълк, но така беше по-добре, защото тогава щеше да бъде принуден да го застреля. Как беше казал старият овчар? Вълкът бил отишъл у дома си... при вълците? Шерифът хвърли още един поглед назад — към изоставената овчарска каруца и празната кучешка колиба. По ливадите надолу пасяха овцете, които нямаха вече пазач. Весело звънтяха камбанките на Доницети, Майербер и Йохан Щраус...

Доста време беше изминало, когато шерифът се върна при двамата си помощници. Той отвърза своя кон и го възседна.

— Вие ще останете тук, докато дойде новият овчар. Най-важното от всичко е да не допускате насам онзи, червенокосия.

— Старецът се отправи в тази посока, шефе — каза единият помощник и посочи на север.

— Оставете го да си язди! — каза шерифът и внезапно спря коня си, който се надигна на задни крака под него. — И да знаете, ако ви попита някой: старият овчар ни е избягал!

След това препусна на изток.

ДЖЕК И ДАН

Гръм и мълния излетяха от дулото, едрият оловен куршум от старата карабина на Анди се заби в земята пред него. Робър побягна. Погълна го клековият гъсталак на планинския склон. Той не се върна вече.

Откак си беше отишъл у дома, при дивите вълци — както се бе изразил Ирам, — Робър вече не се казваше Робър. Изгубил бе вече и зеления гердан, на който беше написано името му. Дивият вълк няма име.

Но ние все пак ще трябва да запазим името, ако искаме изобщо да го различаваме още от събратята му. Лесно го намирахме досега. Той си лежеше при Дай, в кошницата под колата на Маки, а после където беше Джил, там беше и Робър — денем и нощем. По-късно лежеше в колибата си при овчаря, към когото се бе привързал, лежеше в тревата на планинската поляна сред овцете и се припичаше на слънце. Сега обаче е един сред многото вълци и вече не е изключителен вълк.

Овчарят Ирам, който го бе обичал със самотното си сърце, замина; пощенският куриер доведе магарето Мустафа от гарата до фермата. Сега-засега малкото магаре е прибрано в конюшната. Свършено е с пасането на магарешки бодили в планината, главният ратай не знае какво да прави с магарето, но това в момента е най-малката му грижа. Той се чуди откъде да намери час по-скоро нов овчар.

А Джил? Дали сега, когато е в големия град, тя си спомня още за своя Робър? Пощенският куриер отнесе едно писмо за нея. През нощта, уморен от своята дневна работа, ядосан от упреците, които му беше направил заради овчаря неговият шеф, господин Тъпър, Лиза бе седнал и беше написал до дъщеря си това писмо, дълго цели четири страници. А щом татенцето е написал цели четири страници, то трябва да се е случило нещо наистина изключително.

Ако е забравила своя Робър, само след няколко дни, когато получи писмото, Джил ще си спомни за него. Ирам беше удържал думата си, беше мълчал и беше лъгал заради нея. И пред Джил ще възникне един въпрос, който тя ще трябва да разреши по съвест, ще трябва да каже на татко си истината. Във всеки случай през тия дни ѝ предстои да се позамисли за Робър.

Пита се само още: мисли ли и сега Робър за нея? Сега, когато той е див вълк сред дивите вълци? Защото това е смисълът в моя разказ. Той взе нещастен и неблагоприятен оброт. Ние изгубихме от очи вълка Робър.

Възможно е все пак споменът и обичта към този единствен човек да са се запазили още в него — като тлеещо въгленче под купчина пепел. След цели десет години вълкът в една зоологическа градина познал своя приятел, човека, който го бил отгледал. Оттогава той не го бил виждал. Но когато човекът го извикал по име, вълкът тутакси се втурнал към него, застанал до решетката на своята клетка. Може би и Робър ще бъде извикан някога пак по име. Всичко е възможно...

Така че нека се опитаме да не губим от очи пътя на вълка Робър, да подирим следите му, дори с риск усилията ни да останат напразни.

Той си е отишъл у дома, при вълците. Но сега-засега тях, вълците, ги няма там. Те съществуват, разбира се, но човек не може да ги види. Все още е лято. По това време вълците не се събират още на глутници.

Трудно е да се каже къде точно да търсим сега мислено Робър — може би на петдесет, може би на сто километра отук. Често пъти вълците изминават нощем големи разстояния и напускат някоя местност, свързана с лоши преживявания за тях. Точно такъв е случаят и с Робър. Наистина, овчарят Анди не го улучи, но при все това с изстрела на своята карабина той постигна целта си и прогони Робър.

Нашият вълк ще огладнее, ала сега положението е съвсем друго, никой не му сипва вече храната в паничка. А и той няма да смее да припари сам до някое стадо овце. Можем да си представим, че сега Робър дебне някъде далече в засада край някоя дупка на прерийно куче; но тия малки гризачи са необикновено предпазливи и трудно могат да бъдат хванати. Хитрите койоти се съюзяват за лова им по двама: единият от тях се отдалечава тичешком през равнината пред очите на прерийното куче, което зорко го следи от своята дупка, а в

това време другият е приклепнал в засада зад дупката. Прерийното куче си казва, че сега вече няма опасност и се осмелява да напусне отново дупката си, в този миг обаче вторият койот го улавя.

Може би сега Робър дебне някой заек или пък някое сърненце. Но зайците спят с отворени очи, а сърнетата са вече тримесечни и бързи като вятъра. Никак не е лесно да бъдеш на самоиздръжка. В краен случай си принуден да се задоволяваш, с мишки и жаби.

Сега-засега няма да виждаме Робър.

Откъде да намери главният ратай друг овчар? Помощниците на шерифа, които в момента пазят овцете, трябва да бъдат сменени още днес.

Същия следобед двама млади момци яхнаха конете си и се отправиха нагоре по планинския склон, с увиснали зад вратовете широкополи шапки. Побъбриха малко с помощниците на шерифа, изпушиха по няколко цигари, стиснаха си ръцете и после двамината мъже с черните шапки възседнаха на свой ред конете.

— Приятно пазене на овцете! — пожелаха те накрая, преди да потеглят.

Двамата момци, които останаха при стадото, се казваха Джек и Дан, те бяха „стари“ приятели на Джил от конското пасбище. Междувременно ги бяха изпратили при стадото с говедата на Маки, но сега главният ратай ги беше извикал оттам.

— Вземам ги само за няколко дни, докато намеря овчар — каза главният ратай Лиза на Маки, — а дотогава ги все ще се оправиш сам.

Двамата каубои слязоха от своите понита, свалиха от гърбовете им одеялата и седлата и като потупаха приятелски животните, изпратиха ги на паша. Бяха мили момчета, единият от тях носеше на седлото си китара, която сега внимателно остави встрани. Той беше Дан. На времето беше избягал от дома си, за да стане каубой. Момците го бяха приобщили към групата си, учиха го на занаята и сега вече той беше приет в бранша. Не можеше да му се намери никакъв недостатък, освен дето беше нещастно влюбен, и то в Джил. Но Джил се интересуваше само от коне.

Междувременно Дан беше спечелил приятелството на Джек. Той бе израснал тук сред прерията и единственото нещо, което знаеше,

беше да пази коне и говеда. В лицето на Дан той съзираше някакъв позидигнат свят и му бе верен и предан. Споделяше братски с него и обичта си към Джил.

— Да, да — смееше се главният ратай, — един ден можете и двамата заедно да се ожените за нея. Но сега-засега вървете при Маки и му помагайте да пази говедата.

— Ооооо! — завайкаха се те, защото им се искаше да останат при конете.

— Е, какво — каза тогава главният ратай на Дан. — Ти искаше да станеш каубой, така ли? А пък каубой значи кравар, както може би разбираш и сам.

Но ето че сега ги „местеха“ дори при овцете.

— Все по-ниско падаме — бе заявил Дан на своя приятел, — слязохме вече от конете до говедата, а сега — от говедата до овцете.

— То е само временно — рече Джек. — Скоро ще ни сменят пак. Та нас изобщо не ни бива да пазим овце.

Наистина не ги биваше. Дългогодишен опит се иска, за да бъдеш овчар. Десетки каубои можеш да намериш — главният ратай забеляза това едва сега, — докато откриеш един-единствен свестен овчар.

Сега двамата приятели сновяха насам-натам по пасбището с широки крачки, с ботуши и с полюшващи се бричове, личеше, че са привикнали да живеят върху седло. Любопитно огледаха овчарската кола отвън и отвътре, а след това забележителното пособие, което беше останало тук — дълга тояга с лопатка в долния край. С нея ли трябваше да подбират овцете? Двамата бяха донесли ласата си, които бяха използвали за полудивите коне и за говедата. Защо да не могат да ги използват и при овцете? Взели бяха и карабини, защото тук наоколо — както им бяха казали — скитал опасен вълк. И търсачът на приключения, Дан, си беше втълпил, че ще убие този вълк.

Дали бяха на двамата и едно голямо черно овчарско куче. Ние го знаем вече — кучката Аста, която щеше да получи Ирам, ако беше поискал. С нея щеше да му върви по-добре, отколкото с вълка. Но той се беше *побъркал*!

Аста подуши най-напред кучешката колиба край колата. А после изчезна нагоре по склона, при овцете.

Когато двамината заместник-овчари потеглиха към пасбището яхнали конете си и със своите ласа (те просто не можеха да си

представят, че трябва да пазят овцете пешком), всичко беше в пълен ред. Аста беше прибрала побягналите овце и бдеше. Лек и приятен занаят бил овчарлъкът — помислиха си двамата. Кучето само се грижи за всичко, човек, все едно, няма какво да върши.

Камбанките на овните хлопатари биеха мелодично. Наистина двамата момци не можеха да доловят хармонията в този звън, която беше същественото в случая. Те не знаеха нищо за Доницети, Верди и Майербер, пък и не би могло да се иска такова нещо от тях.

Привечер тръгнаха на лов за вълка. Със заредени карабини, водени от Аста, те претърсиха клековете; предварително бяха свалили кожените бричове и шпорите. Аста намери някаква стара следа и вървя известно време по нея, ала следата се изгуби в далечината.

НОВИТЕ ОВЧАРИ

Сега бяха назначени трима нови овчари — нови хора с нови методи.

Двама от тях бяха към фермата на Тъпър. Но и съседът беше назначил нов овчар; Анди бе уволнен. Тримата нови овчари се бяха сдружили. Те обединиха двете стада в едно голямо стадо, което сега наброяваше четиристотин глави. Агнетата бяха порасли, станали бяха годинаци.

Новите овчари имаха коне като говедарите и конярите и разполагаха с цяла глутница кучета. Между тях бе и Аста, тя беше свикнала да променя господарите си.

Сега имаше едновременно трима господари. Тримата овчари живееха заедно в солидна барака, построена зад една височина, която я бранеше от ветровете. Откъм прерията се виждаше само димът, който излизаше от кюнеца ѝ. Конете и кучетата имаха обор, гдето ги прибираха през дните, когато времето беше лошо, и през студените нощи.

Късно през есента стадото напусна планината. След жаркото лято се очакваше сурова зима и тя изведнъж настъпи. Конниците, тръгнали на обход сред снежната буря, навличаха своите наметала, които наричаха „пончо“, и нахлупваха ниско над челата широкополите си шапки. Овцете се бяха сгушили една до друга, облак пара скриваше стадото. Когато станеха сутрин, тъмен остров бележеше мястото, гдето бяха нощували. Под телесната топлина на животните снегът се стопяваше.

Овцете разравяха снега и все още намираха достатъчно храна, освен това имаше докарано сено и овчарите го поставяха в хранилки тук-там по пасбището. Подредени бяха и корита, пълни със сол.

Студът, снегът и вятърът никак не можеха да навредят на овцете, техните дебели вълнени кожуси ги топлеха. Понякога снегът ги покриваше цели, така че се превръщаха в бели купчинки, ала сетне

овците се надигаха, отърсваха се и ако човек ги наблюдаваше в този миг, струваше му се, че изникват от земята.

Обикновено задържаха овците колкото може по-дълго на полето, но още отсега снегът беше стигнал тридесет до четиридесет сантиметра, понякога овците затъваха в него до шии. Места за хранене трябваше да се разравят с лопати. Овчарите бяха решили да сложат през следните дни наличното сено в хранилките и след това да подберат стадото.

— Да не искате да чакаме, докато дойдат вълците? — рече овчарят Кларк.

Той седеше срещу Герит край нагрятата почти до червено печка, възседнали бяха пейката като седло и играеха покер. Петролната лампа гореше. Често се налагаше да я палят и денем, когато вятърът навееше снега върху малките прозорци на бараката, но сега беше вечер.

— Чукни на дърво да не дойде зло — каза Герит и прибра картите си.

В този миг вратата се отвори шумно и рязко. Пит, който беше въвн на обход, се втурна в бараката и изрева:

— Вълци!

Беше целият обсипан със сняг и докато го видят, изскочи въвн и затръшна вратата. Не биваше да се пилеят нито думи, нито секунди. Картите за игра отлетяха на пейката, мъжете се втурнаха към седлата, към карабините си. Вън кучетата скимтяха. Чуха как Пит се понесе в галоп, кучешкият лай заглъхна в далечината.

— Фенери! — извика Кларк, който бе вече на седлото.

Герит се завтече обратно да вземе фенери.

Вълчата глутница напредва безшумно през снега, верига от сенки, които крачат една след друга. Водачът им е на една вълча дължина пред тях. Той спира и почва да души. Вълците мигом изчезват. Притискат се плътно към дъното на пъртината, прокарана от тяхната колона в снега.

Водачът се втурва отново напред и мигом веригата от сенки зад него пак се явява, и сега всички тичат един след друг и точно в следите на предшествувания. Началото на тази следа поставя водачът им.

Извил се е силен вятър, снеговалежът отслабва. Над високите места се е разразила буря, облаците се гонят по небето, от време на време бурята разкъсва тяхната покривка и тогава проблясва луната. По снега край всеки от вълците пъпли синкавата му сянка. Миг след това те отново потъват в мрак. Ала вятърът вее откъм вълците и отнася до кучетата тяхната миризма. Самите вълци не могат да подушат нещо оттук. Ала вълците се движат съзнателно с вятъра, а не срещу вятъра, те гонят определена цел.

Ето че залягат отново в следата си. Лунният диск пак изпъква сред бързо носещите се парцали на облаците. Предводителят им седи сред снега, прозвучава неговият вой. Тутакси се надигат всички вълци и всичките вият и лаят в хор. Страхотно звучи това сред зимната нощ.

Предводителят им замлъква и след него замлъкват всички. В далечината проехтяват някакви звуци — кучешки, лай. Лаят се усилюва. Кучетата се приближават...

Глутницата се втурна обратно по своята собствена следа; във верига един след друг вълците тичаха толкова бързо, че се различаваше само една тъмна ивица, която се носеше над снега. Но ето че водачът им сви встрани. Заобиколиха в широк полукръг стадото. И сега вече вятърът излезе насреща им, до тях стигна миризмата на овце. Вдигнали ноздри, те почнаха да душат срещу вятъра. Все по-бързо и по-бързо тичаха вълците. Пара се издигаше от разтворените им челюсти, те дишаха тежко, с увиснали езици.

Когато зърнаха сред облака от пари тъмната маса на овчето стадо в снега, нахвърлиха се слепешката отгоре му. Водачът им повали първото животно, след него падна второто, третото, четвъртото.

Овцете наоколо бяха наскочали, но вместо да се пръснат във всички посоки, те се скупчваха все по-наблизо. Вълците бяха изгладнели, ръфаха алчно от първите, току-що убити животни тяхното още топло от кръвта месо и го поглъщаха, огромни късове изчезваха в миг, само с едно-единствено преглъщане. Десет или дванадесет разкъсани овце вече лежаха там, но вълците просто не можеха да се наситят, връхлитаха върху отдръпващите се заднишком овце, прехапваха гръкляните им, разкъсваха всичко, каквото досегнеха. Тичаха по гърбовете на гъсто стълпените животни, звънците на овните хлопатари подрънкваха глухо сред блъсканицата, още неукрепналите агнета годинаци биваха направо премазвани. Те пръхтяха и стенеха, но

сковаващият страх ги караше да немеят. Сега вече вълците бяха навсякъде, поваляха и давеха сред гъсто стълпеното стадо. И тогава най-сетне то отстъпи пред напора, заслепени от ужас, овцете побягнаха във всички посоки. Чак сега проехтя първият пушечен изстрел и един от вълците, увиснал все още на гърба на една от побягналите овце, започна да хърка и падна.

Маневрата на вълците беше сполучила, те бяха откъснали кучетата и ездачите от стадото. Това беше голяма грешка: при опасност овчарят в никакъв случай не бива да напуска стадото, трябва да остави вълците да се приближат срещу вятъра. Стариият Ирам знаеше този техен трик с виенето от обратната посока и когато вълците се приближеха, той стоеше със своята пушка там, където трябва. А почнеха ли да ехтят право насреща им изстрелите и едрите сачми да се сипят около тях и да се впиват в телата им, те не можеха да издържат. Оттегляха се. Първ побягваше предводителят им, Черният капитан.

Но тия нови млади овчари все още нямаха никакъв опит с вълците. Вълчий вой ги бе заблудил. А кучетата не можеха вече да бъдат спрени. Те стигнаха до вълчата следа, която свършваше тук; глутницата се беше върнала обратно по своите собствени следи. Сега вече на овчарите стана ясно намерението на вълците, мъжете бързо обърнаха конете си. Ала бе твърде късно. Вълците бяха там, сред беззащитното стадо.

Черният капитан, един почти напълно черен стар вълк, водеше глутницата. Това име му беше дал Ирам и оттогава той бе известен така в цялата прерия. Фермерите бяха обявили награда от сто долара за главата на тоя вълчи водач. Но никой не знаеше къде се криеше през годината Черният капитан. Никой, нито ловец, нито трапер или дървар — не го беше виждал да скита сам из гората. Едва през зимата се явяваше той и събираше с вой из горите своята глутница. И вълците веднага се втурваха след него. Щом Черният капитан водеше глутницата, имаше богата плячка.

Хитрец беше Черният капитан; преди всичко мислеше как да запази собствения си ценен живот. И сега, още при първия изстрел, той изчезна. Скочи сред множеството побягнали овце и се мушна под тях; тичаше приведен под краката им и стигна така до другия край на стадото. Там повали едно от тазгодишните агнета, разкъса го и се наяде до насита. А сетне изчезна.

Мъжете бяха наскачали от седлата. Слабата светлина на техните фенери се луташе сред околния мрак. По-добре да бяха имали брадви вместо карабини. Как да стрелят? Вълците бяха сред овцете. Сега Пит беше вдигнал във всяка ръка по един фенер, а Кларк и Герит блъскаха с остроъгълните обковки на прикладите на своите карабини, застрелваха всичко, по което можеха да стрелят. Кучетата се изтощиха в боричкането с вълците. Ето на, там лежи Аста, черната овчарска кучка, и кръвта изтича от прехапаното ѝ гърло. Колко жалко за прекрасното животно! Герит е нападат едновременно от два вълка, протегнал е напред ръцете си с карабината и вълците, здраво вкопчани в тях, ги разкъсват.

— Помощ! — реве Герит.

Тогава през дълбокия сняг дотичват Кларк и Пит, разблъскват овцете настрана. Пит свети с фенерите, Кларк застрелва двата вълка.

Големият тигроподобен Цезар, наричан тук Кисър, си пробива път сред блъсканицата, хвърля се от вълк към вълк.

Освен водача на глутницата от нея избягаха единадесет вълка. Един от тях беше онзи, който някога се казваше Робър.

Тежко раненият овчар Герит веднага трябваше да бъде откаран на лекар в града. Четиридесет и осем овце бяха мъртви, мъртво бе и едно ценно куче: Аста!

— При Ирам такова нещо нямаше да се случи — каза господин Тъпър на главния ратай.

Главният ратай Лиза ясно долови упрека, който беше насочен към него: „Ако ти не му беше дал псето си, което излезе вълк, днес още щяхме да си имаме нашия добър стар овчар. Ти си виновен.“

Това го натъжи много. Но Джил беше виновна, не можеше да се отрече; заради нея той преглътна яда си, без да възрази нищо. Джил беше отговорила на писмото му. Тя пишеше вече почти без грешка. В края на писмото леля Емелина беше добавила, че за кратко време „детето“ било регистрирало отраден напредък и проявявало голямо усърдие и старание.

„Мой миличък татенце,

Искам да ти пиша само, че ас съм виновната, единствено ас. Ирам ми каза, че той е вълк, Робър де, и ас

го знаех, и трябваше да ти го кажа, то е верно, само че се страхувах, че ако го знаеш, ти ще вземеш да застреляш моя Робър. А пък ас толкова го обичам.

Много гузна съвест имам за това, което се е случило с моя Робър, откак ме няма. Ако си бях там, нищо нямаше да се случи. Никой нямаше да забележи, че си е вълк. Той беше толкова мил и послушен. Но ас наистина не знаех, миличък татенце, че той е вълк, докато Ирам не ми каза. Всичко е верно, тоес, че го намерих в обора и че превързах раскъсаната му лапичка, всичко си е така, трябва да ми вярваш и ас самата мислех, че той е куче. Но после Ирам ми каза. Той ми обеща да не казва на никой освен мене, затова и на теб не ти е казал, че е казал на мен и ас съм виновна за лъжата му.

Миличък, многообичен татенце, толкова копнея за тебе и тъй ужасно ми е мъчно, че си имал такива ядове с Робър и че за тях съм виновна ас, твоята собствена дъщеря. Можеш ли да ми простиш, миличък татенце? Научих вече сума неща в града, но ми се иска да се върна при теб, у дома. Но леля казва, че трябвало да остана още, поне още една година и не ме пуска, защото иначе нямало да се върна, и това е верно.

Много хиляди целувки от твоята дъщеря

Джил“

Можеше ли бащата да се сърди още на своята дъщеря след такова писмо?

Ирам бе мълчал. Джил можеше да отрече вината си. Но тя му бе писала самата истина.

В ЗМИЙСКАТА ДОЛИНА

Маки и двамата му помощници бяха вкарали говедата в Змийската долина, гдето стадото беше запазено от снежните бури. Тук бликаше топъл извор. Сред зимния студ над водите му се издигаше пара. Тия води стопляха почвата и топяха снега. Покрай водопоя, който никога не можеше да замръзне, добитъкът намираше зелена трева посред зима.

Бяха се погрижили предварително за зимен фураж. Няколко големи купи сено бяха струпани в долината. Подредени бяха хранилки. Фуражни репи лежаха на камари. За подслон на мъжете служеше здрава колиба от греди с приземни обори за конете и отделения за кучетата.

През цялото лято тук никнеше буйна и пищна растителност, но гъмжеше от гърмящи змии, примамвани от топлата почва около извора. Змиите обичат топлика. От тях долината беше получила името си. Дивите прерийни животни я избягваха, при все че можеха да намерят подслон в нея. Хората, които трупаха купи сено тук през лятото, носеха високи ботуши, за да не могат змиите да им сторят нищо. Но сега, скрити в дупките си под земята, змиите спяха своя зимен сън.

Вълците нападат едно неразпръснато стадо говеда само когато са в крайна нужда. Говедата са в състояние да се бранят. Срещу разярения бик не могат да излязат и половин дузина вълци.

Вълците обикновено се опитват да приближат стадото откъм гръб и да разпръснат животните. Тогава сред настъпилия хаос техни жертви стават отдалечилите се от стадото крави и агнета. Но тази маневра е успешна само в открито поле.

През тия нощи Черният капитан нададе воя си, гладът събра вълците от далечни краища.

Овцете бяха в безопасност в своите закрити кошари. Тогава, през време на една снежна буря, вълците връхлетяха върху стадото говеда в Змийската долина. Нападението им излезе несполучливо.

Бяха петдесет или шестдесет вълка, толкова голяма глутница отдавна не беше виждана. Внезапно цялата долина загъмжа от изгладнели задъхани вълци. Кучетата изскочиха твърде късно насреща им, сред снежната буря те не бяха успели да ги подушат.

В момента на първата изненада Черният капитан се беше нахвърлил върху една крава. Тутакси още три или четири вълка увиснаха на нейната шия и повалиха на земята стенещото животно. Само за няколко минути кравата беше разкъсана от хапещите и ръфаци вълчи челюсти. Но сега вече говедата бяха познали смъртния си враг и се бяха скупчили. Те бяха яки, едри животни, разплодният добитък, останал след есенното клане. Между тях имаше и няколко мощни бика.

Вълците обкръжиха стадото. Гъсто стълпени, говедата стояха пред стръмния склон на долината, който закриваше тила им, свели рогове, с гневно пръхтене; копитата им нервно разравяха снега. Вълците не можеха да се приближат. Нямаше възможност да заобиколят фронта от застрашително насочените към тях рога. А отзад бе стръмнината.

Изведнъж пръхтящите говеда се втурнаха напред, почнаха да тъпчат вълците с копитата си, да ги мушкат с рогата си. Биковете връхлитаха, вдигаха на рогата си вълците, запращаха ги във въздуха, а после прегазваха и мушкаха телата им. Един бик се носеше с рев, вдигнал върху рогата си някакъв вълк, мъчеше се да го отърси, побеснял от ярост, ослепен от кръвта, която се стичаше над очите му.

В това време откъм другия край на Змийската долина се появиха Маки и двамата му помощници Джек и Дан заедно с кучетата. Сега вълците попаднаха в чувал между тях и връхлитащите говеда. Проехтяха изстрели, кучетата се нахвърлиха върху вълците. Между тях бяха догът Кисър, Фаг, Дай, Нед и още няколко от овчарските кучета.

Черният капитан се беше оттеглил встрани, до склона на долината, и не изпускаше от очи големите кучета. В един изгоден момент той се хвърли, прегриза гърлото на малкия териер Нед и отскочи. Сега вече вълците се бяха разбягали във всички посоки, едни се катереха по стръмните склонове, други използваха всяка пролука, която зърнеха между своите неприятели.

Тежко беше поражението им. След това преброиха над тридесет мъртви вълци, много от тях бяха премазани буквално на пихтия от

разярените говеда. Но и смелият, дързък малък териер Нед беше мъртъв. Маки и кучетата му много тъжаха за него.

Не знаем дали там е бил и вълкът Робър. Не можахме да го познаем сред тази страхотна схватка.

ГОЛЯМАТА ХАЙКА

Господин Тъпър седна заедно с главния счетоводител и му нареди да пресметне пред него на каква сума възлизат дотогавашните загуби, причинени от вълци (при това зимата още далеч не беше свършила). И реши да нанесе унищожителен удар срещу тия вредители и разбойници по добитъка. Да ги избие! Да ги унищожи до крак! Ако бяха питали него, вълците изобщо не биваше да съществуват в естествената история. От своя гледна точка господин Тъпър различаваше само три вида животни — полезни, безвредни и вредни. Полезни бяха конете, говедата, овцете, кучетата и кокошките. Безвредните — зайците, сърните и катеричките. Между вредните животни обаче най-лоши бяха вълците.

Една леденостудена и ясна утрин през прерията потегли на коне група от около четиридесет тежковъоръжени ездачи, около която лаеше глутница кучета от всевъзможни породи. Най-шумно от всички се държаха Баркър и Уегър (откак Робър го нямаше, те отново бяха на първо място). Господин Тъпър беше поканил и съседите за голямата хайка срещу вълците. Дошли бяха фермери от околността заедно със своите хора, дошли бяха и разни познати от прерията. Между тях бе и шерифът Стрикленд, който искаше да използва случая, за да тренира своите кучета. Извикани бяха и всички мъже, без които фермата можеше да мине временно, между тях Джек и Дан, които веднъж вече, както ни е известно, бяха опитали силите си като смели ловци на вълци.

Преди започването на лова господин Тъпър беше оповестил, че удвоява обявената награда за убиването на черния водач на глутницата, наречен Черният капитан. Така че сега над главата на Черния капитан тегнеха двеста долара. Хубави пари, които можеха да въодушевят ловците.

С хайката тръгна и самият господин Тъпър.

Прерията и планините бяха пребродени отчасти на коне, отчасти пешком. Всяка гъста гора, всеки храсталак, клековете по планинските

склонове бяха претърсени с кучета. Ловците минаха и покрай напуснатата овчарска каручка на Ирам, покрита сега с голям снежен калпак.

Избити бяха койоти, лисици и планински зайци, но само един-единствен вълк, прастар единак, който не можеше да бяга вече с глутницата и продължаваше живота си със случайно хванати мишки и земни катерички. Можеха да се преброят ребрата на тялото му.

Къде бяха вълците? Те сякаш бяха подушили предварително голямата хайка. След безуспешното и съпроводено с много загуби нападение в Змийската долина те изглежда бяха изоставили тоя край.

Дан, който бе застрелял прастария и единствен вълк през време на голямата хайка, гордо занесе у дома си трофея, мършавата отрязана вълча опашка, която бе закачил на седлото. Сега вече нямаше как приятелите му да го подиграват, че не му вървяло при лова на вълци.

— Драги мой — каза госпожа Тъпър на своя мъж, след като гостите ловци си отидоха от дома им, — ти не можеш да промениш естествознанието. Вълците чисто и просто съществуват и толкова.

Историята за двестадоларовата награда, определена за скалпа на черния вълк, се беше разчула из страната. Надзирателят от един далечен дърварски лагер писа, че група от горските работници видели в далечината някакъв бягащ елен, преследван отдалече от глутница, която, по тяхна преценка, наброявала около петдесет вълка. Хората му мятали своите брадви по вълците. Начело на глутницата тичал един забележително тъмен вълк, навярно онзи Черен капитан, за който, както чули, фермерите животновъди били определили висока награда. Дърварите смятали, че ако били имали на разположение огнестрелно оръжие, лесно щели да го убият и да спечелят премията. Непосредствено след този черен вълк тичало някакво бяло животно, навярно вълчица.

Господин Тъпър взе географската карта и измери с пергел разстоянието; двеста и четиридесет километра! Но дали този вълк беше Черният капитан? Пък и никога тук, в прерията, не се беше появявал бял вълк. Животното положително щеше да направи впечатление на овчарите. Естествено, можеше да се приеме, че в случая става въпрос за вълчица, която тича редом с вълка водач. Тъкмо сега, посред зимата, бе периодът на разгонването на вълците. По това време те се събират на двойки.

БЯЛАТА ВЪЛЧИЦА

За вълците не е никак трудно да изминат за една нощ сто километра и през следната нощ още толкова. При такива огромни походи глутницата се движи тичешком в колона един след друг. Свели са ниско глави, опашките им се влачат по снега. Движат се сякаш в полусън, лапите им тичат от само себе си.

В действителност глутницата, която дърварите бяха видели след бягащия елен, не наброяваше петдесет, а двадесет и четири вълци. А от тия двадесет и четири бяха останали още само единадесет, които бяха издържали продължителното преследване на елена. Между тия единадесет е и Робър! Останалите вълци ги следват по-отдалеч.

Времето на разгонването на елените, когато из горите ехти техният проточен рев и роговете на борците се удрят яростно едни в други, отдавна е минало. Елените са привършили своите борби. По-късно те ще захвърлят рогата си и ще потеглят беззащитни през горите, към далечни места, гдето никой вече не може да ги намери.

Този североамерикански елен, наречен вапити, беше стар единак, „отхвърлен елен“, както казват ловците. След пладне вълците го бяха принудили да напусне леговището си сред храсталаците. Той ги беше посрещнал яростно и тутакси бе набучил с огромните си рога два вълка, които вече не се помръднаха. От този миг нататък вълците избягваха неговите удари. Еленът е опасен противник. А през периода на разгонването, през есента, той е по-опасен и от мечката гризли. Вълците знаят това.

Поради тяхната многобройност еленът побягна.

Вълците не могат да настигнат един елен, когато бяга с всички сили. Но те го следват отблизо, упорито, неуморно, душат дирите му и не престават да го гонят. Не го оставят на мира, изтощават го и го преследват до смърт. Дълго продължава такъв лов.

Едва при преследването до пълно изнурение се вижда на какво е способен вълкът. Тук вече всичко зависи от издръжливостта. Това е едно изпитание за силите на вълците.

Сега гоненето на този вапити беше към края си. Еленът беше отхвърлил глава, дишаше на пресекулки, дъхът му свистеше. И езиците на вълците се бяха подали от техните челюсти, те дишаха тежко, с разтворени уста. Един след друг изоставаха. Сега след елена тичаха само седем. Между тях бе и бялата вълчица. Начело беше Черният капитан. По-назад следваше един едър и силен вълк.

Нито Маки, нито Ирам биха го познали.

Изведнъж вълкът Робър се намери на второ място в колоната. Капитанът беше само с една дължина пред него.

Водачът на глутницата трябва пръв да се хвърли върху преследваното животно и да го повали, това е вълчи закон. Не му ли се удаде този скок, той е изгубил играта и не може вече да бъде водач на глутницата. Понякога, ако плячката се изплъзне, гладната и разярена глутница го разкъсва; всички се нахвърлят отгоре му, ако не му се удаде да избяга.

Черният капитан се снижи, жилите му се изопнаха. Важно при едно такова преследване е силите да се пестят до последния миг. Ала другият вълк ускори сега крачка, капитанът бе забелязал, че този вълк се канеше да го изпревари. Ето че муцуната на другия се плъзна още напред, той го принуди отсега, прекалено рано, да напегне до крайност сили, ако не искаше да изостане зад него. Задъхваше се. Езикът му бе увиснал от челюстите, пара излизаше на вълма от тях.

Сега вече всичко зависеше от това чий дъх ще издържи повече, а челюстите на вълка Робър все още бяха затворени, той дишаше безшумно. Бе още млад и имаше още сили. Дълги години Черният капитан беше водил глутниците, той имаше опит. Но доброто време бе останало вече зад него. Със своите дробове той не можеше да съперничи на другия, по-младия.

Капитанът дебнеше дали няма да му се удаде случай да повали своя съперник през време на тичането с едно бързо захвапване отстрани. Сега изостана назад и бялата вълчица, прекрасно животно. След този лов тя щеше да принадлежи на победителя, него щеше да следва занапред.

След елена бяха останали само те двамата. Но Капитанът не можеше да издебне подходящ случай да се нахвърли върху съперника си; нямаше да може да го досегне. При най-малкото отклонение встрани той щеше да изостане с две вълчи дължини зад съперника си и

тогава вече едва ли щеше да може да го догони. Защото сега, обзет от смъртен страх, еленът бе събрал още веднъж всички сили и се понесе с дълги, скокове през гората.

Снегът се сипеше от клоните на дърветата. Дали в страха и изтощението си еленът беше усетил, че след него са останали само двама от двадесет и двамата му преследвачи? Двама от двадесет и четиримата той бе намушил и повалил върху снежната покривка. Защо ли не се извърнеше сега и не посрещнеше тези двамата с наведени рога? Тъй, както тичаха, те биха се блъснали в него и той щеше да хване с рогата си първия от тях, Робър, и щеше да го запрати на няколко метра във въздуха, след това бързо би стъпнал втория, Капитана.

Огромна мощ има еленът вапити, той е най-силният след елха, много по-силен от благородния елен — царя на немските гори. Петима силни мъже не са в състояние да задържат с въжета един благороден елен, той ги повлича след себе си. Но този елен изнемогваше вече, силите му го бяха напуснали, обзел го бе леденостуденият страх от смъртта. Носеше се сяпо напред, през редките храсталаци, които не можеха да го скрият.

Още веднъж успя да спечели преднина, двата вълка изостанаха. Сред една пряспа, гдето попадна, вълците го настигнаха. Тук бурята беше натрупала цели метри сняг. Отгоре снежната покривка бе замръзнала, тя издържа вълците, но не и тежкия елен, който затъна до корем в пряспата. С отчаяни усилия сполучи да се измъкне оттам, но сега вече те го настигнаха. В трескава бързина, за да не бъде изпреварен от другия, Капитанът се хвърли, ала скокът му излезе несполучлив, еленът му се изплъзна, смачка го под нозете си. Защо не го намуши? Но сега вече бе твърде късно. Черният капитан, позор за този голям водач на глутници, за чийто скалп фермерите бяха обявили двеста долара награда, попадна още и под тежкото тяло на елена, защото в следния миг вълкът Робър се беше хвърлил с мощен скок на шията му и го бе повалил.

Но сега и самият той едва си поемаше дъх.

Черният капитан се измъкна изпод мъртвия елен, отърси се от снега и застана очи в очи, но свит и безсилен срещу тоя непознат едър вълк, срещу Робър. Цяла зима бе тичал този вълк в неговата глутница, втора зима вече, но Капитанът го виждаше за пръв път.

Няма приятелство между вълците, всеки от тях търси своята собствена изгода. Те не се познават. Сега обаче Капитанът измерваше Робър с поглед. Този вълк беше по-млад и имаше още достатъчно сили въпреки продължителния лов. В състоянието, в което се намираше Черният капитан, изтощен до крайност и премазан от копитата и от тежестта на елена, паднал отгоре му, той не можеше да се заеме с него. Но запомни вече тоя опасен вълк. Все щеше да се намери случай, за да разчистят сметките си...

В това време вълците от глутницата почнаха да пристигат запъхтени. Черният капитан се оттегли, накуцвайки, в храсталака.

Гладни бяха и най-важното нещо за тях сега беше плячката. Със завистливо и алчно ръмжене почнаха да късат парчета месо от жилавия стар елен и да ги поглъщат цели, без дори да ги сдъвкват. И Робър и бялата вълчица се нахраниха до насита като всички други. След четвърт час от големия елен остана само разкъсаната му кожа и рогата.

Като се нахраниха, те впериха погледи в Робър. Сега техен водач беше той.

Робър се втурна напред и те се втурнаха по следата му. Бялата вълчица тичаше до него.

Тичаха цяла нощ, навели глави, отпуснали до земята опашки. Четиридесет, шестдесет, осемдесет, сто километра. Щом бяха сити, те не знаеха умора.

След втората нощ, призори, стигнаха до реката, край която по-рано се бяха чувствували у дома си — Шийп Ривър, Овчата река, получила името си от това, че пролетно време къпеха в нея овцете. Там изпиха небивало количество вода след дългото си пътешествие, чуваше се само мляскането на езиците им. След това глутницата се пръсна. Някои от вълците се прехвърлиха на отсрещния бряг на реката, други останаха на отсамния и изчезнаха в полумрака.

Робър не беше вече сам. Следваше го бялата вълчица.

Настаниха се заедно в старата пещера в планината. Дали големият вълк Робър си спомняше още как бе седял свит тук, сред мрака, и се бе взира в светлата точка час след час, съвсем самичък сред мъртвите си братчета и сестричета?

Четири пъти оттогава насам се беше запролетявало и ето че тук отново лежаха пет мънички, още слепи топчета от мека козина — три светли, две тъмни.

Очите на малките се разтвориха. Сега те се впериха в светлата точка, точно така бяха правили на същото място Робър и неговите братчета и сестричета. Точката изчезна, появи се майка им.

Вън отново бе пролет. Снегът се топеше, малките горски цветя цъфтяха. Говедата и овцете бяха изведени на пролетни пасбища. Животът върви по своя път. Година след година.

Бялата вълчица беше отлична ловджийка. Цялото лято тя се кри с вълчетата си в горите. Като всяка вълча майка, научи ги на разбойническия занаят, дебнеха в далечни краища земни катерички, койоти, зайци, сърнета. Едва през зимата, сред снега, бялата вълчица се появи сред откритата прерия. През лятото със светлата си козина тя би представлявала добра цел за пушката на всеки ловец, сред снега обаче беше невидима. Разделила се бе с двете си тъмни деца, но трите бели вълчета вървяха заедно с нея. Не се присъединяваха към никаква глутница, оставаха си сами. По цели часове четиримата лежеха в снега срещу вятъра и дебнеха притиснати до земята. Посред бял ден задигаха гъските и кокошките на птицевъдката от фермата. Поради бялата им козина овчарите не можеха да ги открият между овцете си. Никога не успяваха да ги хванат.

Потомството на Робър, чрез което той и до днес живее в прерията...

КАРТИЧКА С ИЗГЛЕД ОТ ЧИКАГО

Джил бе изпратила на двамата си приятели Джек и Дан картичка с изглед от Чикаго — с небостъргачи, надземна градска железница и автомобили — и на нея беше написала с най-красивия си почерк: „С най-сърдетчни поздрави от вашата приятелка Джил.“

Леглата на Джек и Дан в дървената колиба бяха едно над друго. Те се бяха споразумели хубавата шарена картичка, адресирана и до двама им, да виси окачена една седмица над леглото на Дан, а през следващата — над леглото на Джек. Сега тя бе изподупчена вече от габърчета в горния си край, където между зданията се виждаше малко синьо небе. Дан злобно бе подчертал с червен молив буквите „тч“ в думата „сърдетчни“. Това беше станало в началото на една седмица, когато картичката, съгласно постигнатото споразумение, трябваше да се прехвърли към долното легло на Джек. Дватама приятели замалко не се сбиха (а Джек беше по-силен).

— Все едно — каза Джек, когато Дан се опита да му обясни правописната грешка, — с това „тч“ тя е искала да ни поздрави особено „сърдетчно“!

Дан разбра, че е така, намери отнякъде гума и изтри чертата с червения молив. Всъщност той я беше поставил само от ревност, защото сега трябваше да отстъпи пак картичката на другия. Трябвало беше Джил да напише по една картичка с еднакъв брой „т“-та в думата „сърдетттни“, както за Джек, тъй и за Дан.

Тази Коледа тя най-сетне щеше да се завърне пак у дома си.

Цели седмици преди това двамата приятели си бяха издействували от главния ратай разрешението да идат поне да я посрещнат на коне. Всъщност те бяха намислили да я изненадат, като вземат със себе си и Тъндърболт. След това тримата щяха да се понесат в галоп към къщи.

Главният ратай им обясни, че Джил няма да може да язди с градските си дрехи. Те не бяха помислили за това. Никога още не я

бяха виждали с рокля. Джил като госпожица? Просто немислимо, но интересно.

ПИСМОТО ОТ ПРЕРИЯТА

Експресът на Северния Пасифик се носи със скорост осемдесет километра в час. В един от вагоните, определени за туристи, откриваме познато лице. Това е Джил, която след три години се връща в града. Дебелият мъж до нея, с шапка, килната към тила, и с билет, тикнат в панделката на шапката, сега вече е заспал щастливо, след многократните си опити да подхване разговор с младата мис. Изгасналата пура е паднала от устата в скута му и го е изцапала с пепелта си.

Джил няма настроение за разговори. Тя е вперила поглед през прозореца, към гледката, която се плъзга край нея — езера, реки, гори, заснежени прерии. Колко отдавна не е виждала просторното небе над прерията.

Лицето ѝ ни е познато, но в тия дрехи тя цялата ни изглежда някак чужда. А освен това тя е — чакайте да пресметнем — вече над седемнадесетгодишна, истинска девойка, госпожица. Когато се запознахме, с нея, ходеше все с пуловер, с бричове, с ботуши за езда, косата ѝ беше къса и човек почти не можеше да я различи от момчетата в конюшната и на пасбището.

Но по сърце Джил не се е променила. Тя вече може да чете и да пише без грешки, а освен това учителката леля Емелина я е научила на куп други неща; сега ще поеме от баща си цялата писмена работа и ще води отчетните книги, с които той често се беше мъчил до късно през нощта. Ще може да помага в едно и в друго. Отсега нататък двете стаи в къщата за прислугата ще изглеждат по-иначе, ще бъдат по-спретнати и чисти, така че татко да се радва, когато се прибере след работа. Джил се връща с цял куп добри намерения. Тя ще оправя всичко, което по-рано е занемарявала.

Но най-много се радва на своите обични коне, на това, че пак ще може да язди. Може ли изобщо още да язди? От три години не е възсядала кон, виждала е коне само отдалече, в цирка, гдето леля Емелина я водеше понякога, за рождения ѝ ден. Единственото ѝ

желание сега е този влак да се движи още по-бързо. Към къщи! Най-после да може да смъкне това градско облекло, тия „женски поли“ и пак да тръгне с брич и с ботуши.

Освен онова писмо през цялото дълго време тя не е чула нищо за дома, като се изключат няколко картички с добри пожелания по случай рождения ѝ ден и за Коледа. Оттогава, щом ѝ домъчнее за дома, тя измъква това писмо и си го препрочита. А в големия град често, всъщност постоянно, ѝ беше мъчно за дома...

Сега изважда пак от куфара си изпокъсаното писмо и за сто и не знам кой път го чете, макар че отдавна вече го знае наизуст.

„Твоеето куче Робър ми създаде само ядове и грижи. Наистина ли е вярно, че тогава ти си го намерила в конюшната? Необяснимо ми е как е могло да попадне там това животно. Защото то не излезе куче, а вълк.

То и на вид си приличаше на вълк, но ме измами с характера си. След като ти замина, животното лежеше денем и нощем на стълбите и все те чакаше. Никога не можех да допусна такава вярност и привързаност у един вълк...”

Прочетеше ли това място от писмото, Джил винаги трябваше да води борба със сълзите си. Този Робър! Чакал я на стълбите!

„А и ти не си знаела, че е вълк, инак щеше да ми го кажеш. Но Ирам е знаел. И тъкмо затова го поискал от мен, защото било вълк. Да направиш един вълк овчарско куче! Без да подозирам нищо, дадох му Робър. Радвах се, че го взе. Какво можех да правя аз с животното. То все лежеше до стълбата и не докосваше храната си. Жал ми беше за него, клетото животно. Тъй щеше да си умре от глад пред вратата ни...”

За нас не е необходимо да четем докрай заедно с Джил писмото от татко й. Ние знаем какво се случи после.

Джил ще пази за спомен до края на живота си това (за съжаление вече раздърпано и изпокъсано) писмо.

Тя сякаш вижда баща си седнал късно след полунощ до лампата, надвесен над листа, изморен от работата си през деня, след която е трябвало да води още и книгите, да попълни „дневника за извършената работа“, да отбележи раздадената храна, да изготви списък за надниците. Той никога не беше писал писма за свое собствено удоволствие. Ала през онази нощ бе седял, искал бе да разкаже на някого за драмата в прерията, която беше видял с очите си и която не беше можал да понесе. Поради тая драма бяха изгубени и човек, и животно. А той имаше само едного, с когото можеше да сподели тия неща: своята Джил.

По онова време тя тъкмо се беше научила да чете и с голяма мъка бе успяла да разгадае писмото, всеки ред от което я беше хвърлял във все по-голям ужас и бе увеличавал нейното чувство за виновност. Та нали открай време знаеше, че Робър е вълк. Казал й го беше Ирам, а после го бе потвърдил и Маки, при когото нарочно беше отишла да пита. И всичките бяха мълчали, и татко й трябваше да си изпати заради тях.

„А и ти не си знаела, че е вълк, инак щеше да ми го кажеш“ — пишеше баща й.

Сега вече тя трябваше да каже това на своя татко и да признае вината си, иначе просто не можеше да намери покой. Оттам се породиха у нея тази удивителна жажда към учението, за която бе писала леля Емелина. И щом се научи да пише (наистина още с някои грешки), тя беше писала на баща си истината. Четохме вече писмото й. Хубаво нещо бяха четенето и писането — чрез тях баща и дъщеря можеха да споделят мислите си и отдалеч.

Сетне на Джил й полекна. Баща й знаеше истината, тя не носеше вече сама вината си. И от този миг нататък четеше неговото писмо с други очи. За нея то се превърна в разказ от прерията; героя на този разказ — та нима нейният Робър, победил гиганта Даго, не беше герой? — бе открила и обичала самата тя. Той бе лежал до леглото й, беше я пазил. Ден и нощ бе я чакал пред стълбите...

Това беше великолепна мисъл, но Джил не я споделяше с никого, дори и с леля Емелина, при все че иначе се разбираше с леля си и ѝ бе благодарна за ученето. Но това нещо не би могла да го разбере никоя от градските ѝ съученички, а също и леля Емелина — това, че бе имала за приятел вълк, див вълк от прерията, и че се гордееше с него. Те биха го сметнали за приказка и никога нямаше да ѝ повярват. Та нали вълкът е зъл и кръвожаден хищник, враг на хората и на кучетата и на всички добри и миролюбиви животни. Тъй пише в книгите. Джил бе доволна, че е отишла там, в града. Какво е човек, който не може да чете и да пише! Но... ако не я бяха изпратили, нямаше да се случи и тази история с Ирам, която беше засегнала толкова дълбоко баща ѝ. Тя никога не би дала своя Робър. Никой не би забелязал, че той е вълк. Джил беше твърдо убедена в това, тъй беше писала и на татко си.

Навярно имаше право.

ЗАВРЪЩАНЕТО

Гаричката от гофрирана ламарина се намира сред прерията. Два пъти дневно тук спира експресът на Северния Пасифик от изток и от запад, всеки път за три минути. Изхвърлят чувала с пощата, началникът на гарата мята във вагона своя чувал с писма. Ако някой иска да слезе или пък да се качи, трябва да побърза.

Градът, чието име може да се прочете на гарата, е далеч и се състои от една дъскорезница (край реката) и от една главна улица с тротоар, скован от дебели дъски, край който има около тридесет дървени къщи, между тях пощата, магазинът, гдето може да се купи всичко (което липсва в склада, се поръчва), и полицейският участък. Там живее шерифът Стрикленд.

На около сто километра от „града“ се намира фермата на Тъпър.

Но животновъдните ферми от цялата просторна околност са във връзка с града. Има телефон. Господин Тъпър може да се обади от своята ферма на шерифа в града, може да изпрати по телефона една телеграма в пощата или пък да даде поръчка в магазина. От време на време пощенският раздавач яхва коня си и тръгва из околността — за да разнесе и събере писмата.

През този ден се наложи да проверят клеймата на говедата. В една от съседните ферми се бяха изгубили няколко говеда; възможно беше да са попаднали в някое чуждо стадо. Много работа имаше. Едно по едно всяко добиче трябваше да бъде хващано с ласо и отвеждано за проверка.

— Тъкмо днес! — ругаеха Джек и Дан, които главният ратай бе извикал от ограденото пасбище и ги беше изпратил в Змийската долина, гдето бяха говедата. Но следобед той ги пусна, нали им беше обещал и не искаше да разваля радостта им. Самият той на драго сърце би отишъл да посрещне дъщеря си, но нямаше време.

Коларят Хенри стоеше на гарата с шейната си.

След триминутния си престой влакът потегли отново, слязъл беше един-единствен пътник.

— Ало! — извика старият Хенри и разтърси едновременно и двете ръце на Джил. — Я каква си... тоест, исках да кажа каква фина леди сте станала, мис Джил! Гръм и мълния, та ти... та вие сте порасла съвсем!

— Ама това съвсем не ме прави за тебе леди и спокойно можеш да продължиш да ми говориш на „ти“. Не си кълчи езика, чичко Хенри! — каза засмяна Джил.

Сега тя позволи и на началника на гарата да разтърси здравата ръката ѝ.

— Мини някой път насам, моето момиче, да ми разправиш как е в града. Ние тук не чуваме и не виждаме нищо.

— Дадено, ще ви разправа. Но сега искам да си вървя у дома.

Мистър Хъбард, началник-гарата, изчезна с пощенския си чувал.

В това време Джил беше поздравила и потупала конете и беше пхнала в устата на всеки по бучка захар, които беше спестила сутринта от кафето си във вагон-ресторанта. И ето че потеглиха.

От един час вече пътуваха. Джил подскачаше в шейната и трябваше да се държи здраво с две ръце. Коларят полагаше усилия да се движи по следите, които беше оставил на идване. Но прерията не е пързалка, надлъж и шир в нея не можеш да намериш равен път.

След два часа всичко щеше да свърши.

Ала ето, коларят посочи с камшика си към прерията. Там се виждаха вълци. Бяха още далеч, но сега Хенри подкара конете така, че шейната почна да прави скокове като неукротен див жребец, който при това не спираше дори за секунда. Джил би предпочела дивия кон.

Вълците се бяха събрали в глутница и се понесоха след тях през снега.

— Гръм и мълния! — ругаеше Хенри и камшикът му плющеше върху конете.

Адско пътуване беше. Джил приклепна в шейната и правеше всички усилия да се задържи. Вълците бяха вече съвсем близо зад тях. Сега ги подушиха и конете, разбраха опасността и нямаше вече спиране. Полетяха с все сила. Хенри извади стария си револвер и стреля два пъти сред вълчата глутница. Третият изстрел засече. А вълците отново застигнаха шейната и сега тичаха отпред, край конете. Един от тях се опита да скочи върху десния кон, но не успя и беше стъпкан и прегазен. Конете се носеха в галоп, шейната хвърчеше след

тях; изведнъж тя се наклони силно. Джил изхвъркна от нея и падна сред снега.

Внезапно видя над себе си един силен вълк и изкрещя. Вълкът не се помръдна.

Вълците от глутницата не бяха забелязали падането ѝ, тичаха след конете, за тях бяха важни те. Само още един изостана и спря срещу вълка, който се намираше над Джил: Черният капитан. Сега той почна да обикаля с дрезгаво заплашително ръмжене другия вълк. Този също не го изпускаше от очи. Внезапно Капитанът се хвърли върху него и двамата впиха зъби един в друг.

Джил бе свободна, скочи на крака и побягна, но се намери сред дълбок сняг, падна, измъкна се от пряспата и продължи да бяга. Тичаше, колкото сили имаше. Ала сега не можеше повече. Тъкмо тогава видя сянката на вълка в снега зад себе си и страхът ѝ даде нови сили. Препъваше се, тичаше, докато падна изнемощяла. Когато отвори очи, видя вълка до себе си. Той я гледаше.

— Робър! — прошепна тя.

Тогава той се приближи съвсем. Джил почувствува горещия му език върху вкочанената си от студ ръка, затвори очи и се успокои като дете...

Обърнатата шейна с обезумелите от страх коне се носеше срещу Джек и Дан, зад нея тичаха вълците. Двамата каубои ги прогониха с револверни изстрели.

Понесоха се в галоп по следите от шейната. Ето там, проснат сред снега, старият Хенри. Не беше ранен, но в безсъзнание; при падането си от шейната явно се беше ударил в някакъв камък. Джек остана при него, Дан се метна отново на седлото и се понесе в галоп по следата.

Скоро видя един мъртъв вълк, снегът наоколо беше силно разровен; тук се бе водила борба. Не беше ли това черният вълк, Черният капитан, за чиято глава бе обявена високата награда? Понататък, сега няма време за това!

Ето тук в снега следи от човешки стъпки...

— Джил! — извика Дан. — Джил!

И тогава я зърна да седи сред снега. А недалеч от нея тичаше някакъв вълк. Дан бързо извади револвера си.

— Не стреляй! — извика Джил.

— Ранена ли си? Ухапа ли те вълкът?

Дан беше скочил от коня и се завтече към нея.

— Какво става с Хенри? — запита трескаво тя.

— Има на главата си цицина, нищо повече. Джек ще го отмъкне в къщи.

Той поиска да ѝ помогне, но тя стана сама и отърси снега от дрехите си. Бе непокътната. Дан продължаваше да я гледа вторачено и в недоумение.

— Добър ден, драги мой, ето ме пак — засмя се Джил и го ръгна в ребрата, както обикновено ставаше между приятели от пасбището. — Какво ме гледаш така? Аха, никога досега не си ме виждал в женски дрехи, но успокой се, днес съм за последен път с тях.

— Но това... дето току-що избяга, беше вълк.

— И то какъв вълк! — кимна утвърдително Джил. — Беше Робър, моят добър стар приятел Робър. Не го познах и се уплаших от него, но той ме защити. Бори се с друг един вълк, голям, черен вълк, който ме нападна. Ако не беше Робър, нямаше да остане почти нищичко от мене. Щеше да можеш да издириш само костите ми ей там.

— Не бива да казваш такива неща. Другият вълк, черният, лежи сега там. Мъртъв е. Мисля, че е Черният капитан.

— Не думай! Ех, че юнак е моят Робър!

— Робър ли? Чакай, чувал съм това име. Май че тогава, когато ни изпратиха с Джек да пазим овцете. Не беше ли той онзи опасен вълк на стария овчар?

— Мой беше, не на овчаря — скара му се тя. — Ако бях тук, никога нямаше да си дам моя Робър и всичките тия бели нямаше да се случат на овчаря, казвам ти.

Изведнъж по лицето ѝ почнаха да се стичат сълзи, но те се дължаха на преживяното от нея, пък и такова нещо беше простено за едно момиче, дори когато бе толкова смело и твърдо като нашата Джил. Безпомощен и объркан, Дан почна да гали ръката ѝ, докато тя яростно я дръпна. И тутакси сълзите ѝ изчезнаха.

— А сега, да вървим! — Джил отново се смееше. — Помогни ми да се кача на крантата ти. Никога не съм предполагала, че заради тия смешни дамски одежди ще бъда принудена да моля някое от вас, момчетата, за такова нещо. Ще има да се пулят, като ни видят, че пристигаме тъй. Господин каубоят със своята госпожица годеница на връщане от града една неделна утрин.

След като се издаде тъй с приказките си, тя се изчерви здравата. Сега бе настъпил големият миг за Дан. Че нали вече я държеше в ръце пред себе си на седлото! Вярно, тя веднага щеше да му удари звучна плесница, ако дръзнеше той да я целуне. А пък той толкова я обичаше (и тя него). Плесницата не би го уплашила, но... той не посмя.

Впрочем след време те двамата, Дан и Джил, все пак се ожениха. Но това вече не влиза в тази книга.

Сега беше твърде късно и за целувка, и за плесница. Към тях се приближаваха в галоп конници начело с бащата на Джил. Щом във фермата пристигна обърнатата шейна, те веднага се метнаха на конете.

— Татенцее-е-е-е!

И Джил се изскубна от ръцете на Дан и се втурна към своя татко. Двамата се прегърнаха. Най-после бяха пак заедно.

Още един следваше Джил отдалече — една сянка над снега — вълкът Робър.

Осем часа` вечерта е в града Будапеща в Унгария. Лампите горят като огърлица от перли край Дунавския кей. В „Гранд кафе“ не е останало свободно вече нито едно място. И сега на подиума се качва старият беловлас мъж и след едно кратко кимване към оркестъра вдига към брадичката си своята цигулка, стария страдивариус, който ние вече

знаем. Пълна тишина. Стариият човек почва да свири. Свири прекрасно на своята вълшебна цигулка.

Два часа през нощта показва светещият циферблат на джобния часовник на господин Тъпър, оставен на нощната масичка далече, далече от Будапеща... Долу в двора се беше вдигнала адска глъчка. В коридора се бяха разлаяли като подлудели Баркър и Уегър. В конюшните конете пръхтяха и чаткаха със задните си копита по стените на своите отделения, кравите мучаха и дърпаха дрънчащите си вериги, свинете грухтяха в кочините си. Вълкът, техният общ враг, от който се страхуваха, който мразеха, стоеше сред двора и надаваше своя вой: „Хуууууу — ууууууу — ауауауау — ууууууу...“

Господин Тъпър скочи от леглото си, бързо разтвори прозореца и изпразни пълнителя на своя автоматичен пистолет колт до последния куршум върху сянката, която зърна пред къщата на своята прислуга. Сянката изчезна.

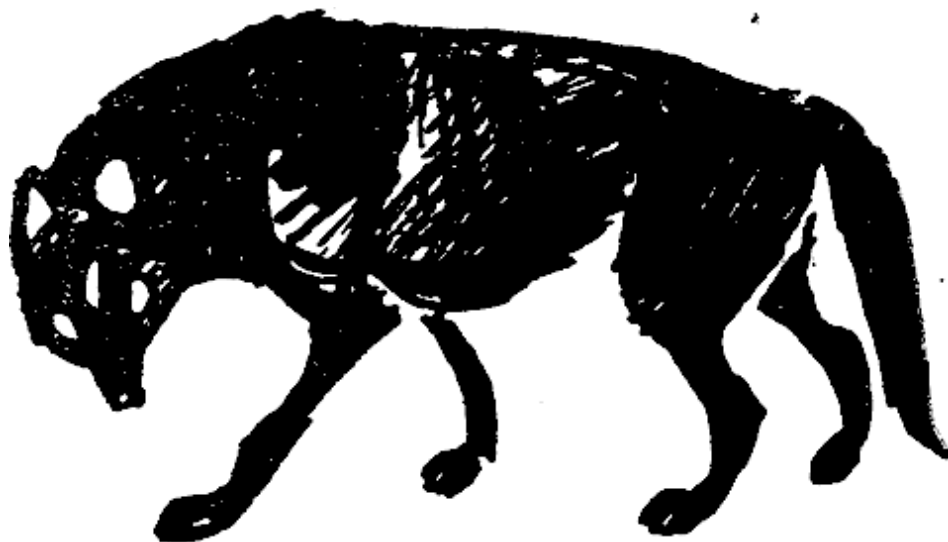
Хората от фермата дотърчаха, въоръжени с вили, тояги и метли — с онова, което бяха успели да сграбчат в бързината. Човек можеше да помисли, че индианци или банда разбойници са нападнали фермата.

Но изтощената Джил спеше дълбок сън. Тя не чу нито воя, нито изстрелите. Пък и нямаше да може вече да помогне на своя приятел.

„Ще умреш от куршум. Той ще се забие като мълния в тялото ти“ — беше му предсказал на времето край огъня овчарят.

Тъй и стана. Един от осемте куршума от пистолета...

Той успя само да се измъкне от двора, направи няколко колебливи крачки в прерията. Там падна мъртъв.

Издание:

Волф Дуриан

Робър

Превод от немски: Владимир Мусаков

Библиотечно оформление: народен художник Борис Ангелушев

Редактор: Надя Кехлибарева

Художник: Александър Денков

Художествен редактор: Тончо Тончев

Технически редактор: Лазар Христов

Коректор: Райна Иванова

Дадена за печат на 20.II.1964 година. Излязла от печат на 30.VI.1964 година. Пор. №87. Формат 1/16 59/84. Тираж 15 000

Изд. коли 5,81. Печатни коли 7. Корица 0,18 лв.

Кн. тяло 0,26 лв. Обложка 0,07 лв. Цена 0,51 лв.

„Народна младеж“ — издателство на ЦК на ДКМС, София, 1964
Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“, София

WOLF DURIAN

ROBBER

DER KINDERBUCHVERLAG

BERLIN

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.